

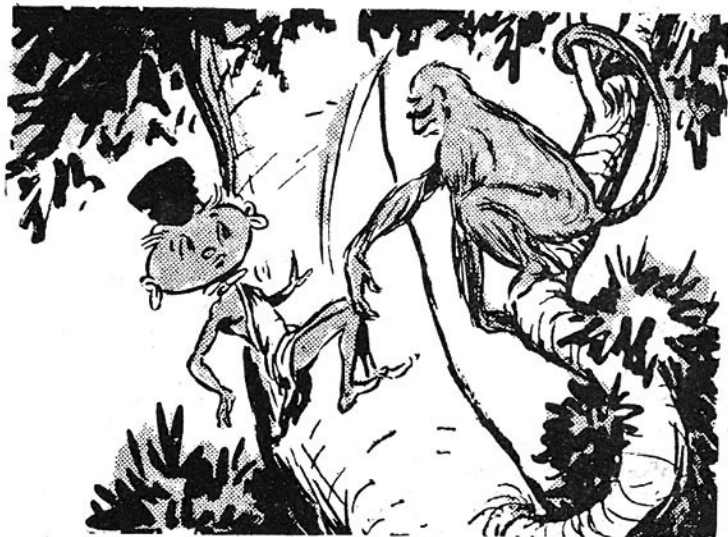
ΚΑΛ

5

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ-ΠΑΝΘΗΡΕΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΕΝΟΙ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ φίλοι γελούν με το πάθημα του χαζο-Χούπι, που τον φίλησε η Χούλα και έπεσε κάτω λιπόθυμος από τη χαρά του. (*) Ωστόσο καταφέρνουν εύκολα και τον συνεφέρνουν.

Η Χούλα είναι ξεκαρδισμένη στα γέλια και ο πυγμαίος διαιμαρτύρεται:

— Γιατί γελάτε, καλέ Χούλες; Γι' αυτό κι' εγώ σ'ας λέω τόσον καιρό ότι προτιμώ τις καιρπαζιές από τα φιλιιά, για-

(*) Διαβάσατε το προηγούμενο πύθος που «ΚΑΛ» με τον τίτλο: «Ο Καταραμένος... Θεός».

τι ξέρω πώς έχω ευαίρετη καρδιά!

Μά ο Κάλ, το λευκό παιδί της ζούγκλας, γρηγορώτερα από τους άλλους συντρόφους του σοβαρεύεται και κυττάζει ανήσυχια τον ούρανό.

Όπως σχεδόν πάντα μετά από κάθε μεγάλο σεισμό, πυκνά μαύρα και ηλεκτρισμένα σύννεφα σκεπάζουν τον ούρανό με κατασπληκτική γρηγοράδα κι' αρχίζουν να χαιμπλώνουν επάνω από τα κεφάλια των ήρώων μας απειλητικά.

— Έμπρός!, φωνάζει ο Κάλ. Πρέπει να φύγωμε γρήγορα!... Πρέπει να βρούμε ένα καταφύγιο γιατί ή κατα-

γίδα θα ξεσπάση φοβερή και δεν θα έχωμε πού να προφυλαχτούμε, τώρα πού κι' ό ναός αυτός σωριάστηκε σέ έρείπια.

— Και δεν τόν.. ξαμαχτιζουμε μιὰ στιγμήμυλά! λέει ό χαζο-Χούπ με μεγάλη προθυμία. Τά ύλικά ύπάρχουν τά χέρια ύπάρχουν, φτάνει νά χωμε και την καλή διάθεσι! Έδώ έγώ κουβαλώ δλόκληρους τόννους φρούτα στις άγαπημένες μου Χούλες και δεν θα σηκώσω αυτά τά γκωνάρια;

— Αχ!, μουρμουρίζει ή πελώρια νέγρα λιγωμένη. Τι μου τά θυμησες τώρα τά φρούτα, Χουπάκο μου; Κοντεύω νά λιποθυμήσω από την πείνα κι' έδώ δεν ύπάρχει ούτε ένα πράσινο φύλλο! Πρέπει νά γυρίσουμε τό γρηγορώτερο στη ζούγκλα...

— Και δεν σου ουτεώ μιὰ στιγμή μερικά όπωσοφόρα δέντρα; φωνάζει ό Χούπ θριαμβευτικά.

Μά αυτή την τελευταία του έξυπνάδα, ό κοημένος ό Χούπ δεν την είπε για άσπειο αλλά με όλη την καλή διάθεσι νά φανή χρήσιμος στην άγαπημένη του, δεν τή γλύτωσε την καρπαζιά του. Η Χούλα σηκώνει τή χερούκλα της κι' ό Χούπ παίρνει πέντε τούμπες στο χώμα. Ύστερα πετιέται όρθιος και ξεφωνίζει με ένθουσιασμό:

— Έμπρός! Ξεκινάμε!

Ό Κάλ και ή Μπέλλα έχου κιάλας ξεκινήσει πρòς την κατευθυνσι του φοιραγγιού, από

τό όποίο μπήκαν μέσα σ' έκείνη την παλιά έρειπωμένη πολιτεία. Η Χούλα κι' ό πυγμαίος τούς άκολουθούν χοροπηδώντας.

Στό μεταξύ τά μαύρα σύννεφα χαμηλώνουν τόσο πού λές θα πέσουν επάνω στα κεφάλια τους. Η βροχή αρχίζει άπότομα σαν ν' άδειάζουν άπό τον ούρανο κουβάδες.

— Τι ήθελα έγώ ό δλόκακς και πλύθηκα έχθες στο ποτάμι!, γκρινιάζει ό χαζο-Χούπ. Πήγε τσάμπαι τόσοσ κόπος μου!

Κανείς δεν τον άκούει φυσικά μέσα στάν πραγμαρό θόρυβο πού κάνει ή νεροποντή. Η βροχή όσο πάει και δυναμώνει. Κεραυνοί χαρρακώνουν τό στερέωμα με δυνατές βροντές και σκάνε με πάταγο στα πανάραια έρείπια γύρω τους.

— Ω λα λά, στρακαστρού κες!, τσιόζει ό άδιόρθωτος Χούπ πού δεν μπορεί ούτε μιὰ στιγμή νά αφήση άκίνητη τή γλώσσα του. Λές νά μουρθη καμμία άπ' αυτές στο κεφάλι! Πάει τό φουκαριάτικο τό... καπελλάκι μου!

Μά την ίδια στιγμή ό Κάλ, ό λευκός κύριος τής ζούγκλας, πού πηγαινει μπροστά κρατώντας από τό χέρι την Μπέλλα, σταματάει άπότομα. Μια φωνή άπογοητεύσεως ξεπηδάει από τά χείλη του.

Η κοπέλλα μένει κι' αυτή δίπλα του με τό στόμα άνοιχτό.

— Γιατί σταματήσαμε; ρωτάει ό άγαθός Χούπ. Ξέχασες

μήπως τίποτα πίσω στον ναό μίς 'Αμερική; Πάει, ξέγραφο! Πού νά τρέχουμε τώρα εκεί κάτω μ' αυτών τον βρωμόκαιρο; 'Αμάν και θά βαρύνουν τὰ φτερά τῆς φουκαριάρας τῆς Μανταλένας μ' αὐτὴ τῆ βροχὴ καὶ δὲν θά μπορῆ νὰ πετάξῃ ἢ κσιφερῆ!...

Ξαφνικά, ἡ γλώσσα τοῦ πηγμαίου ποὺ πηγαίνει ροδάνι, σταματᾷ. Τὰ μάτια του πέφτουν ἐκεῖ ποὺ κυττάζουν κοκκλωμένοι οἱ τρεῖς σάντροφοὶ του καὶ κοκκαλώνει κι' αὐτός. Τὰ μάτια του γουρλώνουν σὰ πιατάκια τοῦ καφέ.

— Μανούλα μου!, τσιρίζει. Τὰ δυὸ βουναὶ κολλήσανε!

Καὶ πραγματικά. Εἶναι ἡ μόνη φορά ποὺ ὁ Χούπ δὲν ἔχει πέσει καθόλου ἔξω στὸν χαρακτηρισμὸ του.

Ἀπὸ τὸν τρομακτικὸ σεισμό, τὰ δυὸ βουναὶ, ποὺ ἀνάμεσα τους ἀνοιγόταν ἡ χαράδρα ποὺ τοὺς εἶχε φερεῖ ὡς ἐκεῖ, ἔχουν κινήθῃ ἀπὸ τὴ θέσ τους. Ἐχουν ἔρθει πολὺ κοντὰ τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Οἱ πέτρινοι τοῖχοι τῆς χαράδρας ἔχουν σχεδὸν ἐνωθῆ. Μὰ, κι' ὅπου δὲν εἶναι τελείως κολλημένα, τεράστια θράχια ἔχουν πέσει ἀπὸ ψηλά καὶ ἔχουν κλείσει ἐντελῶς τὸν δρόμο.

— Κι' ὕστερα σοῦ λέει, μουρμουρίζει καὶ πάλι ὁ χαζο-πυγμαῖος, πὼς βουνοὶ μὲ βουνοὶ δὲν σιμίγει!

— Τὶ θά κάνουμε τώρα; Ξαναλέει ἡ Μπέλλα στὸν Κάλ.

— Εἴμαστε ἀπακλεισμένοι μέσα σ' αὐτὴ τὴν μικρὴ κοιλάδα ποὺ ἦταν χτισμένη ἡ πα-

λιά πολιτεία!, μουρμουρίζει τὸ παιδί τῆς ζούγκλας. Τὰ βουναὶ μὰς τριγυρίζουν ἀπὸ παντοῦ! Μὰ κάπου ἀνάμεσα τους θά ὑπάρχῃ μιὰ διόδος γιὰ νὰ περάσουμε. Ἐμπρός!

Καί, χωρὶς νὰ ἀπογοητεύεται, ὁ κύριος τῆς ζούγκλας, παίρνει θανά τὸ δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχαν ἔρθει ὡς ἐκεῖ. Οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦν. Ὁ Χούπ λέει στὴν παρδαλὴ καρκάξα του:

— Πάει τὸ καημένο τὸ παιδί! Λίγο ἰμιαλὸ εἶχε καὶ τὸ ἔχασε κι' αὐτό! Ἐμπρός λέε' καὶ πηγαίνει πίσω! Καὶ πέτυχε καὶ τὴ λιακάδα γιὰ νὰ κάνουμε δρομολόγια!

Ὡστόσο δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀκολουθήσῃ κι' αὐτὸς τοὺς συντρόφους του.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΥΠ

ΠΕΡΝΟΥΝ ἄλλη μιὰ φορά τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Βααλ. Ἐξακολουθεῖν τὸ δρόμο τους καί, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν, ἀκολουθοῦν τὸν ἴδιον δρόμο ποὺ εἶχε πάρει καὶ ὁ τραμερὸς μόνος Γκόθ ποὺ ὅλοι τὸν ἔχουν γιὰ νεκρό.

Μουσκεμένοι ὡς τὸ κᾶκκαλο οἱ τέσσερις σάντροφοι χώνονται ἀνάμεσα στὰ ἀγρία βουναὶ. Τεράστιες μαῦρες κορφές σὰν νύχια ἀρπιακτικῶν ὀρνέων ὑψώνονται πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Καὶ ἡ καταγιὰ ἀντὶ νὰ σταματήσῃ ὀλοεῖ να δυναμώνει. Οἱ ἀστραπές γίνονται ὄλο καὶ πιὸ συχνές καὶ λὲς πὼς ὀλόκληρος ὁ οὐρανὸς καίγεται. Ὁ κωμικὸς πυγμαῖ-

ες είναι άπαιρηγότητος και όλη την ώρα τσιρίζει:

— Πάει το καπελλάκι μου! Καλέ παιδιά! Δεν σταματάμε κάτω από κανένα δέντρο ύσπου να περάση ή βροχή;

— Τρέλλάθηκες, θεόκαυτε; — με το μπαρδόν κιόλας! — στριγγλίζει ή Χούλα που τὸ θάρος της δὲν τῆς ἔπιτρέπει νὰ τρέξη ὅσο ὁ Κάλ καὶ ἡ Μπέλλα κι' ἔχει μείνει κι' ἔκει νη πίσω μαζί με τὸν Χούπ. Που τὸ εἶδες τὸ δέντρο, τριπίθαιμε; Ἐδῶ εἶναι ἡ ξεραίλα τοῦ Θεοῦ! Ἄλλο ἀπὸ πέτρες καὶ βράχια δὲν ὑπάρχει.

— Ναί, εἶδες!, λέει ὁ πυγμαῖος ἀπτόητος. Κι' ἐγὼ τὸ πρόσζεα! Ὅπου εἶναι ἔτσι βραχότοπος, δὲν μπορεῖς νὰ βρῆς οὔτε ἓνα δέντρο! Ἐνῶ μέσα στὴ ζούγκλα πού δὲν

Ἡ καρπαζιά τῆς Χούλας τὸν φέρνει κορώνα - γράμματα.

Ὁ χαζοπυγμαῖος τρέχει ὅσο μπορεῖ μέσα στὴ βροχή.

τὰ ἄγης καὶ πολὺ ἀνάγκη, σὲ κάθε σου βήμα συναντάς κι' ἀπὸ ἓνα.

Ἡ Χούλα μένει ἀναυδὴ μὲ αὐτὸν τὸν τραμερὸ συλλογισμό. Ὁ Χούπ που νομίζει ὅτι ἡ σαστιμάρα της προέρχεται ἀπὸ θαυμασμό, συνεχίζει ἐνθουσιασμένος:

— Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ με τὸ νερό! Στὴν ἔρημο σκάς ἀπὸ τὴ δίψα καὶ δὲν βρίσκεις οὔτε σταγόνα, ἐνῶ μερικά ποτάμια εἶναι τόσο βαθειά, πὺ μπορεῖς καὶ νὰ πνιγῆς μέσα!

— Δὲν σταματῶς νὰ λές ἔλακειες— με τὸ μπαρδόν κιόλας; — στριγγλίζει ἡ Χούλα. Κι' ἐδῶ ἔρημος εἶναι. Πὺς δὲν βρίσκεις νερό, ἀφοῦ ἔχουμε μοισκέψει ὡς τὸ μεδούλι.

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ἡ σειρά τοῦ Χούπ νὰ γουρλώσῃ τὰ μάτια.

— Ἀλήθεια!, ξεφωνίζει. Ἐἶ

δες εκεί; Πρώτη φορά μου συμβαίνει κάτι τέτοιο!

Μά ο ανόητος πυγμαίος δεν τρολαβαίνει να πή περισσότερες άνοησίες. Ξαφνικά, άκουει τὰ πένθιμα κρωξιματα τής παρδαλής καρακάξας του που ακολουθεί από πίσω. Γυρίζει και τή βλέπει κάτω στο χώμα να τσαλαβουτάη στις λάσπες.

— Πάει ή κατακατημένη ή Μανταλένα!, τσιρίζει γελώντας. Μούλιασε στο νερό και δεν μπορεί να φτεροκοπήση άλλο! Τόρριξε στο κολύμπι! Από πουλί έγινε ψάρι ή κακομοίρα!

Τή λυπάται όμως και τρέχει κοντά τής.

— Έλα, μωρή Μανταλένα!, τής λέει. Έλα να σε πάρω εγώ στην άγκαλιά μου, άλλα πρόσχη να μην τινάζης τὰ φτερά σου και με... πιτσιλάς!

Βλέπει τή βρεγμένη καρακάξα και γελάει χαζά.

Σκύβει πάνω στον Χούπ για να τόν βοηθήση.

— Βρέ θλάκα! — με τὸ μπαρδὸν κιόλας! — φωνάζει ή Χούλα θυμωμένη. Έδώ πέφτουں καταρράκτες από τὸν οὐρανὸ καὶ φοβάσαι να μη σε πιτσιλίση ή Μανταλένα;

— Αὐτὸ να μου πῆς!, μουρμουρίζει ὁ πυγμαίος με θαυμασμό. Μπᾶ! Τί ἔπαθε ὁ Κάλ καὶ ισταμάτησε;

Πραγματικά, τὸ λευκὸ παιδ' τῆς ζούγκλας μαζί με τή συντρόφισσά του, πού ἔχουں φτάσει καμμιὰ πενηνταριά μετρα πὸ μπροστὰ από τὸν πυγμαίον καὶ τή Χούλα, ἔχουں σταματήσει. Βρίσκονται ἀκριβῶς στὴν κορυφή τοῦ βουνοῦ. Στέκονται ἀκίνητοι καὶ κυττοῦν μπροστὰ τους με τὰ μάτια γουρλωμένα.

— Τί να συμβαίη; μουρμουρίζει ή Χούλα ἀνήσυχη.

— Θάχισε κανένα σκολιά-

ρίκι η κυρά σου!, τής λέει ο Χούπ.

— "Όλο βλακείεις λές!, φω νάζει η Χούλα. 'Η μίς Μπέλλα δέν φοράει σκουλαρίκια!

— Κακώς!, δηλώνει ο πυγμαίος αύστηρά. Δέν έπιτρέπεται μίς 'Αμερική χωρίς σκουλαρίκια! Θά τής χαρίσω τ'α δικά μου!

— Νομίζεις πώς η μίς Μπέλλα θά κραιμάση στ' αϋτάκια τής τούς βρωμοχαλκάδες σου; τσιρίζει η νέγρα περιφρονητικά.

— Και όμως, αγαπητές μου Χουλίτσες!, λέει σοβαρώτατα ο Χούπ. Αϋτοί οι χαλκάδες είναι η τελευταία μόδα — αν θέλετε να ξέρετε — ετίς Νοτιοαμερικανικές ζούγκλες!

— 'Αλήθεια; μουρμουρίζει η Χούλα πού τής άρέσουν πάντα τ'α στολίδια πού πάνε με τή μόδα. Τότε... Τότε μού τ'α χαρίζεις έμένα, Χουπάκο μου.

Ο πυγμαίος ξεραίνεται να γελά.

— Κοιμένη!, τής λέει κακκαρίζοντας σαν κότα. 'Αστει εύθηκα, Χουλίτσες μου! Για να πάρης τ'α σκουλαρίκια πρέπει να μού κόψης μαζί και τ' αϋτιά γιατι είναι πριτισινωμένα!... Κι' όμως έχης και τ' αϋτιά μου, ύστερα αϋτά πού θά μού λένε έμένα θά ...τ' άκους έσύ!

Η νέγρα μένει στη στιγμή κόκκαλο. "Όχι θέβαια άπιδό άστειο του Χούπ, αλλά γιατι με τήν κουβέντα έχει φτάσει κι' αϋτή εκεί πού στέκουν ο Κάλ με τή Μπέλλα. Τ'α μάτια

της βλέπουν τήν ίδια εικόνα πού αντικρύζουν και τ'α μάτια του λευκού παιδιού και τής συντρόφισσάς του.

Είναι μια άπεραντη ζούγκλα πού άπλώνεται σε πολλών μέτρων βάθος κάτω από τ'α πόδια τους. Μια ζούγκλα πού έκτείνεται ως εκεί πού φθάνει τ'ο βλέμμα τους, στην άκρη του όρίζοντα. 'Η πιό μεγάλη και άγρια ζούγκλα πού έχουν αντικρύσει ως τώρα τ'α μάτια του Κάλ.

Ο χαζο -Χούπ μένει κι' έκείνος ακίνητος, αλλά δέν ενδιαφέρεται αϋτός καθόλου για τ'ο έπιβλητικό τοπίο. Κυττάζει μόνο τούς συντρόφους του με τ'α μάτια γουρλωμένα από τήν άπορία.

— Λοιπόν τι θά γίνη; φωνάζει. 'Εδω πέρα θά τή βγάλουμε; 'Εχουμε γίνει στουπι κι' εκεί κάτω όπως βλέπω δέν ρίχνει ούτε σταγόνα!

Πραγματικά, πέρα στην άπεραντη ζούγκλα δέν βρέχει. Τ'α σύννεφα τελειώνουν μερικές εκατοντάδες μέτρα πιό κάτω, ως εκεί πού φτάνουν οι πρόποδες του βουνού πού βρισκονται.

—Κάλ, λέει η Μπέλλα στο λευκό παιδί. 'Ο Χούπ έχει δίκιο... Πρέπει να φτάσουμε εκεί κάτω πριν μυχτώση... Με τ'ο σκοτάδι θά είναι επικίνδυνο να κατεβούμε τ'α άγρια βράχια του άπότομου αϋτού βουνού...

Μά τ'ο παράξενο άγόρι ούτε άκούει καν τή συντρόφισσά του. Τ'α μάτια του έξακολουθούν να κυττάζουν πέρα μα-

κρυά. "Έχει μιὰ έκφρασι μι-
στηριώδη. Μοιάζει σὰ νὰ εἴ-
ναι μαγεμένος... Σὰν τὸ μυα-
λό του νὰ βρισκετο πολύ πί-
σω, χαμένο στο βάθος τῶν
παιδικῶν του χρόνων.

— Κάλ!, ξαναλάει ἡ κα-
πέλλα ἀνησυχῆ, μιὰ ἐκείνος οὐ
τε καὶ τώρα τὴν προσέχει.

— Ἄπο τὴ βροχὴ θὰ νε-
φουλίασε τὸ μυαλό του!, φω-
νάξει ὁ Χούπ κατατρομαγμέ-
νος. Ἐλάτε νὰ τὸν πιάσουμε
ἀπὸ τὰ πόδια νὰ τὸν γυρί-
σουμε ἀνάσκελα, νὰ τὸν τι-
νάξουμε!

Ἐννοεῖται πὼς ἡ Μπέλλα
δὲν δίνει καμμιά σημασία
στὶς ἀνοησίες τοῦ κουτοῦ πυ-
γμαίου. Ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ
ἀγγίζει ἀπαλλὰ στὸ μπράτσο
τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας.
Ἐκείνος ἐσφινιάζεται. Τινάζε-
ται σὰ νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ κάποιον
βαθὺ ὄνειρο.

— Τί εἶναι; μουρμουρίζει
ταραγμένος. Γιατί στεκόμα-
στε ἀκόμα ἐδῶ πάνω; Ἄς τρέ-
ξουμε... Πρέπει νὰ φτάσουμε
στὴ ζούγκλα αὐτὴ πρὶν νυ-
χτώσῃ!

— Φέξε μου καὶ γλύστορη-
σα!, τσιρίζει ὁ Χούπ σκάζον-
τας στὰ γέλια. Αὐτὸ τὸ παι-
δί ἢ τρελλὸ εἶναι ἢ τὸν τρελ-
λὸ ποιοστάνει! Ἐλλά, μωρὴ
Μανταλένα, δὲν βάζεις μπρὸς
τὸ μοτερόκι λίγο; Βάρυ-
νες ἀπὸ τὴ βροχὴ κι' ἔγινες
δέκα ὀκάδες! Ἄντε, κατηφό-
ρα εἶναι, θὰ τὰ καταφέρῃς!

Καὶ τινάζει τὸ παρδαλὸ
πουλί μὲ τὸ χέρι του, πού, θέ-
λοντας καὶ μὴ, ἀρχίζει νὰ φτε-
ρουγίζῃ πραγματικὰ πρὸς τὰ

κάτω, στοὺς πρόποδες τοῦ
βουνοῦ.

Ὁ Κάλ, ἡ Μπέλλα, ἡ Χού-
λα καὶ ὁ Χούπ, κατηφορίζουν
κι' αὐτοὶ ὅσο μποροῦν γρη-
γορώτερα, γιατί στὴ ζούγκλα
μυχτῶνει γρήγορα καὶ θέλουν
νὰ προλάβουν. Κι' ὅσο φτά-
νουν πρὸ χαμηλά, τόσο ἡ νε-
ροποντὴ λιγυστεύει ὥσπου
σταματᾷτε τελείως.

— Καὶ τώρα, τσιρίζει, ὁ
Χούπ, θριαμβευτικὰ, θὰ ἀνά-
ψω μιὰ φωτᾶρα δυὸ φορές σὰ
τὸ μπῶί μου, γιὰ νὰ στεγνώ-
σουμε ὅλοι μας καὶ νὰ ζεστα-
θῇ τὸ κοκκαλάκι μας!

Τοῦ Κάλ τὰ μάτια γεμίζουν
ἀνησυχία.

— Ὅχι!, λέει μὲ περίεργ-
ο ὕφος. Δὲν πρέπει ν' ἀνά-
ψουμε φωτιά!

— Δὲν πρέπει νὰ ἀνάψουμε
φωτιά!, ξαναλέει ὁ Κάλ μὲ
τὸ ἴδιο πάντοτε ὕφος. Ἡ ζούγ-
κλα αὐτὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ
φοβερὸς ἄντριες φυλές... Μὲ τὴ
φωτιά θὰ δοῦν ποῦ βρισκόμα-
στε καὶ θὰ διατρέξουμε θα-
νάσιμο κίνδυνο...

— Ἀιὸν, ξουριό!, τσιρί-
ζει ὁ Χούπ μὲ γουρλωμένα μά-
τια. Παιδιά, ὀρκίζομαι στὴ γε-
νειάδα τῆς μάνας μου πὼς λέ-
ει ψέματα! Ποτὲ δὲν ἔχουμε
εἰσπάρθει σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴ ζούγ-
κλα! Τὸ λοιπὸν πὼς ἔβρει τί
σοῖ φυλές κάθονται ἐδῶ μέσα;

— Τὸ ἀπέροστο αὐτὸ δά-
σος. Χούπ, μουρμουρίζει ὁ
Κάλ. τὸ ἔγω περάσει ὀλόκλη-
ρο ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκοη ὡς τὴν
ἄλλη! Ἐχουν περάσει πάρα
πολλὰ χρόνια... Ἦμιον μι-
κρὸς τότε... Δὲν ξέρω ἂν θὰ

Ευμάμαι πιά τὰ κρυφὰ μονοπάτια καὶ τὶς περιοχὲς ποὺ δὲν ἐναδρεύει ὁ θάνατος... Θὰ προσπαθήσω νὰ θυμηθῶ τὸν δρόμο... Κι' ὡς τότε, ὡς αὐριο, τὸ πρωὶ, θὰ κοιμηθούμε ἐπάνω στὰ κλαδιὰ ἐνὸς δέντρου...

—Καὶ τ' εἴμαστε, καρδερὶνες, γιὰ νὰ κοιμηθούμε πάνω στὰ κλαδιὰ; τσιρίζει ὁ ἀδιόρθωτος Χούπ. Σκέπτεσαι τὴ Μανταλέμα, τὴ γνώμη θὰ σηματοπίση, γιὰ μένα ἂν τὸ κάνω αὐτό;

Ἡ Χούλα σηκώνει τὴ χερσούκλα τῆς καὶ δίνει μιά σβουρικτὴ καρσπαζιά πάνω στὴν κεφαλαί του πυγμαίου.

— Χουπάκο μου, τοῦ λέει τριφερὰ καθὼς αὐτὸς στριφογυρίζει σὰν σβούρα ἀπὸ τὸ χτύπημα. Πεθαίνω τῆς πείνας! Δὲν θὰ μοῦ φέρῃς τίποτα νὰ φάω;

Ἐκείνη τὴ στιγμή νοιώθει κόπι νὰ τὸν τσιμπήσῃ.

Ἀνάβει φωτιά καὶ ρίχνει μιά σκὼνὴ στὶς φλόγες.

Ὁ Χούπ ἐνθουσιάζεται καὶ ἐσχνάει στὴ στιγμή ἄλλα τ' ἄλλα καὶ τὸ κρῦο του ἀκόμα. — Ἀμέσωως!, ξεφωνίζει. Ἐνα περιποιημένο κολασιὸ γιὰ τὶς ...μαϊμζελ Χούλες! Ἐλπίζω πὼς ὡς δυὸ τόννοι καρύδες καὶ μπανάνες τὶς φτάνουν γιὰ νὰ τσιμπήσῃ κάπως.

Τρέχει στὸ κοντινότερο δέντρο ποὺ εἶναι γεμάτο μὲ καρύδες καὶ σκαρφαλώνει στὰ χαμηλότερα κλαδιὰ του. Πλησιάζει τὴν πρώτη ἀπ' αὐτὲς καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὴν κόμη Ξαφνικά, μιά μαϊμού, ποὺ κοιμόταν πάνω στὸ ἴδιο κλαδί, καὶ ὁ Χούπ τὴν ἐξπνήσε χωρὶς νὰ τὴν δῇ. Θυμώνει καὶ τοῦ δίνει μιά ἰστὰ μούτρα. Ὁ κοῦτο -πυγμαίος ἰβγάζει μιά στριγγιλιά μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸ φόβο του. Τὰ χέρια του ἀφήνουν τὸ κλαδί καὶ ἔρχεται

σωρό κουβάρια κάτω.

— Οι σύντροφοί του που άκουσαν τη στριγγλιά του, τρομάζουν. Τρέχουν κοντά του, 'Η Μπέλλα σκύβει από πάνω του.

— Χούπ, τού λέει άνησυχη. Είσαι καλά;
'Ο πυγμαίος την κυττάζει με γουρλωμένα μάτια.

— Και πού θές να ξέρω αν είμαι καλά; τής λέει παραιξενεμένος... Γιατρός είμαι;

'Ο Κάλ σικάει στα γέλια.
'Η Μπέλλα χαιμογελάει κι' αυτή.

— Μά καιλά, κάνει περίεργη. Γιατί έβγαλες αυτή τη στριγγλιά κι' έπεσες από το δέντρο;

— 'Αιμάν, μανούλα μου!, τοιρίζει ο πυγμαίος κατατρομαγμένος. Τι μου τ'θυμίζεις, κολλέ, και τόχα ξεχάσει; Πά-

'Ο Χούπ άνοίγει τ'ό μάτι για να δ'η αν ξημέρωσε.

Βρίσκεται άντιμέτωπος μ' έναν παράξενο άνθρωπο.

με να φύγουμε από δώ γρήγορα!

— Μά τι έπαθες έπιτέλους; τ'όν ρωτάει ο Κάλ με περίεργεια.

— 'Αστα! 'Ανεβαίνω στο δέντρο για να κόψω καρύδες για τίς Χούλες μου...

— Και λοιπόν;
— Και λοιπόν βλέπω μιά στρογγυλή και παχουλή ως οδόντα οκάδες!

— Καρύδα;
— 'Αμ' τί; Τζάνερο; 'Αφού καρυδιά είναι τ'ό δέντρο!

— Καλά, κι' ύστερα;
— Πάω λοιπόν να την κόψω και ξαφνικά ή καρύδα σηκώνει τ'ό χέρι της και μου άστράφτει μιά σφαλίρα!

— 'Η καρύδα;
— Πάλι τ'ά θ'δ'ια! Και βέβαια ή καρύδα! Μαζί μιλάμε και χώρια καταλαβαίνουμε;

Ὁ Κάλ κι ἡ ὁμορφὴ συν-
τρόφισσά του γλεντάνε.

— Μὰ καλὰ, λέει ἡ Μπέλλα, κἀνοντας τὴ σοβαρή. Οἱ καιρὺδες δὲν ἔχουν χέρια!

— Ἄμ' φουκαριάρα μου, τὸ ἴδιο νόμιζα κι' ἐγώ!, τῆς λέει ὁ Χούπ. Αὐτὴ ὅμως εἶχε καὶ μάλιστα... τριχωτό!

— Καταπληκτικό!, τοῦ λέει ἡ Μπέλλα μὲ θαυμασμό. Καί... γιατί σὲ χτύπησε;

— Ξέρω γώ; μουρμουρίζει ὁ χαζο-Χούπ. Μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν... ὄριμη ἀκόμα καὶ γι' αὐτό!

Η ΜΙΣΟΤΕΛΕΙΩΜΕΝΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ σύντροφοι κοιμῶνται ἐπάνω στὰ κλαδιά ἑνὸς πελώριου δέντρου. Μόνο ὁ Κάλ δὲν ἔχει κλείσει μᾶτι ὅλη τὴ νύχτα.

Τὸ θρυλικὸ παιδί τῆς ζούγκλας εἶναι φοβερὰ ἀνήσυχο. Στριφογυρνᾷ πάνω στὸ χοντρὸ κλαδί του ποὺ σχηματίζει διχάλα καὶ χιλιάδες σκέψεις τὸν βασανίζουν. Τὰ χεῖλη του ἀναιγοκλείνουν μόνιμους χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει καὶ μουρμουρίζει ἀλλόκοτα λόγια σ' ἐκεῖνη τὴν παράξενη γλῶσσα ποὺ κοπεῖ μέσα στὴ ζούγκλα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβῃ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτόν...

Παιμπάλαιες ἀναμνήσεις, θαμπές ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, τὸν βασανίζουν. Θυμᾶται μιὰ ἐποχὴ ποὺ πολὺ μικρὸς βιάζετο μέσα σ' ἐκεί-

νη τὴν ἄγρια ζούγκλα. Στὸ πλάι του βιάζον ἄλλοι ἀνθρώποι μὲ ἀστραφτερές στολές καὶ μακριὰ κοντάρια στὰ χεῖριά... Ὑστερα προσπαθεῖ νὰ φέρῃ στὸ νοῦ του τὰ κρυφὰ μιονοπάτια τοῦ παρθένου καὶ ἀπέραντου δάσους, μὰ ὅλα αὐτὰ μπερδεύονται μέσα στὸ μυαλό του καὶ σχηματίζουν ἕναν ἀδιαπέραστο λαβύρινθο.

Ξαφνικὰ, ἀνατινάχεται ξαφνιασμένος. Ἐνα κρώξιμο κάποιου πουλιῦ τῆς αὐγῆς τὸν κάνει νὰ προσέξῃ πὼς ἡ ζούγκλα ἔχει ἀρχίσει νὰ παίρῃ ἕνα θαιμπὸ φῶς.

— Γιὰ πότε πέρασε ἡ νύχτα!, ψιθυρίζει. Οὔτε τὸ κατάλαβα!...

Κυττάζει τοὺς συντρόφους του. Κοιμῶνται ἀκόμα ὅλοι βαθειά, κατακουρασμένοι ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες τῆς χθεσινῆς μέρας. Τὰ μάτια τοῦ λευκοῦ ἀγοριοῦ στέκουν πολλὴ ὥρα πάνω στὸ πρόσωπο τῆς πεντάμορφης συντρόφισσας του. Ὑστερα κυττάζει χαμογελώντας τὸν κωμικὸ πυγμαῖο ποὺ ροχαλίζει σὰν παράφωνη τραμπέττα. Τέλος τὴν πελώρια νέγρα ποὺ ἔχει κάνει ὀλόκληρο τὸ δέντρο νὰ γέρῃ πρὸς τὸ μέρος της. Κοιμᾶται κρατώντας μιὰ μεγάλῃ ἀρμαθιὰ μπανάνες στὴν ἀγκυλιά της, ἀπὸ αὐτὲς ποὺ τῆς ἔφερε ὁ τρελλο - Χούπ.

Ὁ Κάλ ξαφνικὰ σοβαρεύεται. Γι' ἄλλη μιὰ φορά τὸ βλέμμα του δείχνει τρομερὴ ἀνήσυχια.

— Πρέπει να συμβουλευθώ τον Προστάτη μου!, (*) ψιθυρίζει. Θα προλάβω να γυρίσω πριν ζητηθούν οι συντροφί μου... Είναι πολύ νεαρές ακόμα... Ναι, θάναι τρέλλα να επιχειρήσω αυτό το θανάσιμο τόλμημα χωρίς τη συμβουλή του. Εκείνος θα μου πη τι πρέπει να κάνω...

Έχει κιόλας πάρει την απόφασί του. Γλιστράει από το κλαδί του και σε μισό λεπτό τα πόδια του πατούν στη γη. Απομακρύνεται. Δεν ηγαίνει όμως πολύ μακριά. Σ' ένα σημείο που οι θάμνοι είναι πολύ πυκνοί και φουντωτοί, γονατίζει κάτω. Έδώ μπορεί να συγκεντρώσει τη σκέψι του δηλ στο άσκητικό πρόσωπο του μεγάλου φίλου του, χωρίς τίποτε άλλο να του την άπασπίαση...

Σταυρώνει τα χέρια του στο χαλύβδινο στήθος του. Βυθίζει το βλέμμα εμπρός του. Οι φλέβες του λαιμού του φουσκώνουν και γίνονται μελανές.

Ξαφνικά, πολύχρωμοι και πνοί αρχίζουν να στραβιλίζονται μπροστά του, σχηματίζοντας περίεργα σχέδια. Κι' ανάμεσά τους, παίρνει φορφή σιγά-σιγά το άσκητικό πρόσωπο αυτού που είναι! Το— Πνεύμα —Τής —Υπέρτατης —Σοφίας.

(*) Διάβασε το πρώτο τεύχος του «ΚΙΛ», με τίτλο: «Το Βασίλειο του Θανάτου».

— Δάσκαλε!, μουρμουρίζει με δέος το λευκό παιδί. Συγχώρεσέ με που σ' ένοχλώ αυτή την ακατάλληλη ώρα στην άσκητική έρημιιά σου...

— Για μένα, μικρέ μου φίλε, άκούγεται ή φωνή του Γέρου τρεμουλιαστή σά να φτάνη από τον Άλλο Κόσμο, δέν υπάρχουν ώρες... Ο Χρόνος κυλάει πάντα το ίδιο... Η νύχτα και ή μέρα δέν έχουν για μένα διαφορά... Το σκοτάδι δέν υπάρχει για τα μάτια μου... Είμαι ευχαριστημένος, παιδί μου, που δέν βλέπω πια να φτερουγίση πλάι σου το Μαύρο Πουλι του Θανάτου... Ήταν μια σατανική δύναμις που έκανε μεγάλο κακό, μα τώρα την ανάγκασες να γυρίση για πάντα στη φωτιά της κολάσεως και δέν θα μπορέση να δλάψη πια...

— Το φοβερό Πουλι που πέταξε μέσα από τη μαγική σφαίρα του Γκόθ!, ψελλίζει ό Κάλ με φρίκη.

— Ναι... Αυτό... Μα οι κίνδυνοι δέν πέρασαν ακόμα, μικρέ φίλε, για σένα και για τους συντρόφους σου... Άτσα λένια νύχια έτοιμάζονται να σάς ξεσχίσουν κι' ό φοβερός σου έχθρος ό Γκόθ, σχεδιάζει τη σατανική του έκδίκησι...

— Μα ό Γκόθ πέθανε!, λέει το λευκό παιδί με γουρλωμένα μάτια. Όλόκληρος ό ναός του θεού του Μίσους έπεσε στο κεφάλι του και τον συνέθλιψε μαζί με τους πολεμιστές του!....

— Ο Γκόθ ζή!, έπτε γαλήνια ή φωνή του Γέρου. Το

μίσος είναι στη μαύρη καρδιά του και οι σιδερένιες λόγχες στα χέρια των πολεμιστών του... Τα πόδια τους τρέχουν άσταιμάτητα... 'Η απόστασις που σάς χωρίζει μικραίνει ολοένα... Μά δεν είναι μόνον αυτό... Βλέπω κάτι άτσαλένια νύχια που έτοιμάζονται να σάς ξεσχίσουν!

Τα μάτια του Καίλ γεμίζουν άγωνία.

— 'Η φυλή των «Άνθρωποπανθήρων», ψελλίζει. Έχουν τὸ βασίλειό τους μέσα σ' ετούτη τὴ ζούγκλα... Δάσκαλε... Θέλω νὰ περάσω αὐτὸ τὸ ἀπέραντο δάσος ἀπὸ τὴ μὰ ἄκρη του ὡς τὴν ἄλλη. Οἱ κίνδυνοι εἶναι παλλοί... Ἀγριεὶς φυλὲς καὶ τρομερὰ τέρατα παραιμαίνουον... Θυμάμαι πὼς πρὶν πολλὰ χρόνια ξεναπήρασα αὐτὴ τὴ ζούγκλα

Τρέχουν τότε πρὸς τὸ δέντρο ποὺ βρίσκεται ἡ Μπέλλα.

Μά δεν θυμάμαι καλά... Τὰ μάτια τὰ δικὰ μου βλέπουν πολὺ θαμπὰ καὶ πολὺ κοντὰ. Ἄν μπορέσεις νὰ με ὀδηγήσης στὸν ἰσωστὸ δρόμο, δάσκαλε, νομίζω πὼς θὰ γλυτώσουμε ὅλο τὴν ἀργὴ τοῦ Γκόθ... Αἰσθάνομαι σὰν κάποιον νὰ με περιμένουν ἐκεῖ...

Ἐκανε μερικὰ δευτερόλεπτα ὥσπου νὰ ξανακουστῇ ἡ τρεμουλιαστὴ φωνὴ τοῦ Γέρου.

— Ὁ κίνδυνος εἶναι φερωτὸς σὰν τὸν ἀνεμο, γιέ μου! Ἐχει ἀπλώσει κιόλας τὰ σκελετωμένα δάχτυλά του πάνω σας καὶ δεν μπορεῖς νὰ τὸν ἀποφύγης!... Μὰ ὁ κίνδυνος εἶναι μιὰ δοκιμασία γιὰ τοὺς γενναίους!... Βλέπω ἕναν ὀλόκληρο λαὸ πίσω ἀπὸ τὴ δόση πού θές νὰ περάσης... Εἶναι σκληρὸς ἀλλὰ δίκαιος... Καὶ στὴν καρδιά τοῦ κάθε ὑπηκόου τοῦ λαοῦ αὐτοῦ... ὑπάρχει κλεισμένη ἡ μορφή σου, μικρὲ φίλε!... Ναι, σὲ προετοιμούν... Ἐνα λοιμπερὸ στέμμα πού ἡ δόξα του εἶναι ἀσύγκριτη σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, περιμένει γιὰ νὰ στολίση τὸ ξανθὸ σου κεφάλι...

— Δάσκαλε...

— Ἐνα στέμμα πού ζῆ περισσότερο ἀπὸ τέσσερις χιλιάδες χρόνια, ὅση εἶναι κι' ἡ ἡλικία τῆς φυλῆς σου πού σὲ γέννησε... Ἡ πραγματικὴ σου πατρίδα θρίσκεται μακριά... Εἶναι μιὰ μικρὴ γαλάζια χώρα ξεπλωμένη στὴ Μεσόγειο.

— Τ' ὄνομά της; ψιθυρίζει με λαχτάρα ὁ κύριος τῆς ζούγκλας καθὼς οἱ παιδικὲς ἀνα-

μνήσεις κοντεύουν να ζωντανέψουν μονομιὰς στο μυαλό του.

Μά ξαφνικά νοιώθει ένα δυ νοστό σκουνηται στο χέρι και κάτι άνεμίζει μπρός στα μάτια του. Ή σκέψις του παύει για μιά στιγμή να είναι συγκεντρωμένη στον σφοδρό Γέρο. Και τότε, ως δια μαγείας, ή σεβάσιμα μορφή αυτού που είναι Το — Πνεύμα — Τής Υπέρτατης — Σοφίας εξαφανίζεται από μπροστά του.

Βλέπει έκπληκτος ένα παιρδαλό πουλι να τον χτυπάει με το μακρύ του ράμφος πάνω στο μπράτσο και που οί φτερούγες του ανοιγακλείουν με φασαρία έμπρός στα μάτια του.

Είηαι ή Μανταλένα ή καρσάξαι του χαλο - Χούπ!...

Ο ΓΚΘ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

ΕΙΧΑΜΕ αφήσει τον τρομερό μάγο Γκόθ να τρέχει προς το δρόμο των βουνών που ανοιγόταν πίσω από το γκρεμισμένο καστού Βάσαλ μετά τον σεισμό. Κατάρες φοβερές και απειλές μπουμουρίζε συνεχώς, καθώς σκαλοφάλανε σάν ήλιφλοκαπισκο στα απότομα βράχια. Τα μάτια του γυάλιζαν άγρια από το μίσος και ή καρδιά του ήταν γεμάτη φαρμάκι για το λευκό παιδί της ζούγκλας και την όμορφη συντρόφισσά του.

Για ένα μεγάλο διάστημα ακολουθήσε τον ίδιο δρόμο που πήραν μετά οί ήρωές μας Μά, όταν έφθαισε ψηλότερα,

Ή Χούλα αντιμετωπίζει με θάρρος τον ανθρωποπάνθηρα.

άλλαξε κατεύθυνσι. Πέρασε μιά χοιράδρα κι' έφθαισε σε μιά άλλη καρφή. Από αυτήν φαινόταν ή άλλη ζούγκλα, αυτή που ήταν χτισμένη το χωριό των Χόνγκο.

Ο Γκόθ χωρίς να καθυστερήση καθόλου, μάζεψε σ' ένα σωρό μεγάλα ξύλα και ξερά φρύγανα. Σε λίγο μιά τεράστια φωτιά πετούσε τις φλόγες της ψηλά προς τον ουρανό. Ο άπαισιος μάγος έπιασε ένα από τα μικρά πέτσινια σακκουλόκια που κρέμανταν στο λαιμό του και το πέταξε μέσα στη φωτιά. Στη στιγμή πολύχρωμοι καπνοί γέμισαν τον αέρα.

Τα μάτια του Γκόθ ελαμψαν. Ήξερε πως τώρα οί υπήκοοί του θάχαν διή από το χωριό τον καπνό. Ο παρατηρητής θά είδοποιούσε όλους τους πολεμιστές χτυπώντας

τὸ μεγάλο τὰμ-τάμ. Σὲ λίγο θὰ ξεκινούσαν πρέχοντας μὲ ὄλη τους τὴ δύναμι, ὠπλισμένοι μέχρι τὰ δόντια, γιὰ νὰ τὸν συναντήσουν. Μὰ ἡ ἀπόστασις ἦταν ἀκόμα μεγάλη. Θὰ ἔκαναν ὠρες πολλές ὡσπου μὰ φτάσουν. Κι' ὁ φοβερός μάγος ξαπλώθηκε πίσω ἀπὸ ἓνα βράχο γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του.

Πραγματικά, κατὰ τὰ χαράματα ἐφθασαν οἱ στρατιῶτες του.

— Θανάσιμη προσβολὴ ἔκαναν οἱ ἐχθροὶ μας στὸν μεγάλο Βάαλ!, οὐρλιαξε μόλις μαζεύτηκαν γύρω του τρέμοντες μπρὸς στὴν ὀργή του. Ὁ νοῖδς τοῦ θεοῦ μας βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή σωριασιμένος σὲ ἐρείπια καὶ ὑπαίτιοι εἶναι αὐτοί! Ἄν δὲν πάροουμε ἐκδικήσι, ἡ ὀργή του θὰ πέσῃ ἐπάνω μας!

Μιά φωνὴ τρόμου ξέφυγε ἀπὸ ὅλους μαζί τους πολεμιστές.

— Ἐμπρός!, φωνάζει ὁ μάγος ξέφρενα. Δέν πρέπει μὰ μὰς φύγουν πολὺ μακριά! Ξημέρωνε ὅταν ξεκίνησαν τρέχοντας μ' ὄλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν τους...

Ο ΧΟΥΠ... ΚΙ' Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΤΟΥ

ΤΟ ΡΟΧΑΛΗΤΟ τοῦ πυγμαίου σταματάει ἀπὸ ταμα. Ὁ ἀστείος Χούπ ἀνοίγει πρῶτα τὸ ἓνα του μάτι καὶ κυττάζει γύρω του σα στισιμένος.

— Γιὰ δές!, μουρμουρίζει μόνος του. Πρωτὶ - πρωτὶ ἔφε-

ξε! Πρέπει νὰ ξυπνήσω καὶ νὰ κἀνω τὴ γυμναστική μου.

Κλείνει τὸ μάτι ποῦ εἶχε ἀνοίξει καὶ ἀνοίγει τὸ ἄλλο.

— Θαυμάσια!, τσιρίζει. Ἐχει φέξει... κι' ἀπὸ τὰ διὰ μάτια! Σημάδι πὼς ξημέρωσε ὀριστικά! Ἐμπρός! Γυμναστική. Καὶ πρῶτα - πρῶτα τρέξιμο νὰ ξεμουδιάσω!

Πετάγεται ἐπάνω καὶ κάνει νὰ τρέξῃ, μὲ ἀποτελεσμα νὰ γλιστρήσῃ τὸ πόδι του ἀπὸ τὸ κλαδί καὶ νὰ γείρῃ πρὸς τὰ ἔξω. Τελευταία στιγμή κα ταφέρνηει καὶ κρατιέται ἀπὸ ἓνα ἄλλο κλαδί πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ τὴν τρομάρα κυττάζοντας πόσο ψηλά βρίσκεται.

— Γιὰ κύττα θαύματα ποὺ γίνονται μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζούγκλα!, μουρμουρίζει. Ἐκεὶ ποῦ κοιμόμαστε ξεφύτρωσε ἓνα δέντρο καὶ θρεθήκαμε ὅλοι πάνω στὰ κλαδιά του τὰ πρωτὶ!

Ὁ χαλὸς ὁ Χούπ ἔχει κίχλας ξεχάσει πὼς σκαρφώσαν τὴν περαιομένη νύχτα πάνω στὸ δέντρο γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Γιὰ μιὰ στιγμή κυττάζει τὴ Χούλα καὶ τὴ Μπέλλα καὶ σκέπτεται ἂν πρέπει νὰ τὶς ξυπνήσῃ ἢ ὄχι.

— Ἄστες νὰ κοιμηθοῦν λιγάκι οἱ φουκαριάρες!, λέει στὸ τέλος χαισκογελώντας. Αὐτὸς ὁ Κάλ τις ἔχει ρέμει στὸν ποδαρόδρομο τί καιφερὲς ἀπὸ τότε ποῦ τὶς γνωρίσαμε! Μὰ ποῦ εἶναι ἀλήθεια αὐτὸς;

Κυττάζει γύρω γεμάτος ἐκπληξι ἀλλὰ ὁ Κάλ ἔχει γίνει

άφαντος, άφού βρίσκεται αυτη τη στιγμή άρκετά μέτρα μακριότερα, κρυμμένος μέσα στις πυκνές φυλλωσιές των θάμνων.

—Λες να τον καλατσίσανε τα μυρμήγκια; τσιρίζει τραμογαμένος ο πυγμαίος βλέποντας ένα πλήθος από αυτά τα έντομα να άνεβοκατεβαίνη πάνω στα κλαδιά του μεγάλου δέντρου.

— Μπά! δέν πιστεύω! Πιθανόν να γλύσπησε από το κλαδί του το βράδυ και θάχη άνοιξει καιμια τρύπα στη γη εδώ από κάτω! Για έλα, μωρή Μανταλένα, να πάμε να τον βρούμε! Θα γελάσουμε! Ξέρεις τι είναι να πέσης να κοιμηθής σε.. ρετιρέ και να ξυπνήσης σε ύπόγειο;

Παρ' όλη τη χαζομάρα του ο Χούπ είναι ξεφτέρη στο ν' άνεβαίνη και να κατεβαίνη σε δέντρα, γιατί δέν κάνει κι' άλλη δουλειά από τότε που γεννήθηκε. Σε δυο λεπτά έχει φθάσει κάτω και ή καρσάκβια του έρχεται και προσγειώνεται στο καπέλλο του, που από τη χθεσινή μεροποντη έχει γίνει ακόμοσι πιό άθλιο από ότι ήταν σιμήςως.

Άρχίζει να ψάχνη με τα μάτια γουρλωμένα αλλά δέν μπορεί να ανακαλύψη καιμιατρύπα.

— Άλλο μυστήριο κι' αυτό! λέει χωρίς να καταλαβαίνη. Λες νάπεσε προς.. τ' άπάνω άντι να πέση προς τα κάτω;

Ή Μανταλένα διαμαρτύρεται για την άνοησία του μ' έ-

να παράφωνο κρώξιμο.

— Καλά, της λέει ο Χούπ. Συμφωνώ μαζί σου, μωρή φτερωτή άντιλογία! Κι' εγώ δέν έχω πέσει ποτέ μου προς τ' άπάνω. Έκείνος ο Κάλ όμως είναι μυστήριος! Πάμε λοιπόν να βρούμε κανένα άγνωστο φρούτο για τις Χούλες μου, μια και δέν μπορούμε να βρούμε αυτόν.

Πραχωρεί προς τη ζούγκλα και ή παρδαλή καρακάξια τον ακολουθεί κρώζοντας πάνω από το κεφάλι του που φτερουρίζει.

Δέν πάνε πολύ μακριά Ξαφνικά, ο πυγμαίος βλέπει έναν πολύχρωμο, μεγάλο καρπό πάνω σ' ένα δέντρο, που δέν έχει ξαναδη ποτέ παίρμιον. Ένθουσιάζεται.

— Αυτός όπωςδήποτε, και να μην είναι άρωσις να τον τρώς, τσιρίζει, θα άρέση στις Χούλες μου για τα χρώματά του. Οι άγαπημένες μου έχουν πολύ εύαισθητες ψυχές. Λοιπόν, στάσου εδώ έσύ, ν' άνέβω εγώ να τον κόψω.

Χωρίς χαισομέρι, άρπάζει ένα κλαδί και άρχίζει να σκαρφαλώνη σάν μαϊμού. Το δέντρο εκείνο έχει φουτωτή και πυκνή φυλλωσιά. Ο Χούπ χάνεται άνάμεσα στα φύλλα του κι' εκεί που προχωρεί μπορούμε να τον βλέπει να μείνη κόκκαλο από την έκπληξη!

Μέσα από τα φύλλα ξεπροβάλλει ένα άγριο αλλά και παράξενο μαζί κεφάλι. Είναι το κεφάλι ενός μαύρου πολε-

μιστού. Τα χαρακτηριστικά του είναι πρωτόγονα και χοντρά. Τα μάτια του γεμάτα μοχθηρία, σάν μάτια θηρίου.

Και πάνω στην καρυφή του κρανίου του είναι κολλημένη ή προβιά μιάς άγριας πανθηρακεφαλής. Ένα φοβερό μουγγρητό βγαίνει από το λαρύγγι του τέρατος εκείνου.

— "Αν αυτό θά πη «καλημέρα» στη γλώσσα σου, καλημέρα και σ' έσένα! του λέει ο χαζο - Χούπ γεμάτος ευγένεια. 'Η σικογένειά σας τι κάνει; 'Η κυρία; Τα παιδιά;

"Ένα άλλοκοτο γρύλλισμα βγαίνει από το λαρύγγι του άγριασθράπου.

— Τι; Δεν έχετε παιδιά;

συνεχίζει ο Χούπ άπτόητος. Σας εύχομαι ν' άποκτήσετε μιά ντουζίνα δλάκληρη! Νέος είσαι ακόμα! Να με συμπαθάτε που ανέβηκα στο δέντρο σας χωρίς νά χτυπήσω... στη ρίζα, αλλά τó πέρασα για άκατοίκιοτο! 'Εμείς καθόμαστε όπο χθές τó βράδι σ' ένα κοντινό δέντρο, μετά τόν πέμπτο θάμνο δεξιά! 'Είμαστε γείτομες δηλαδή. 'Ελπίζω νά βλέπώμαστε τακτικώτερα από δώ και πέρα!

Ο φοβερός μισός φαίνεται πώς έξαργίζεται όσο πάει βλέποντας πώς εκείνος ο τριπίθαμος πυγμαίος δέν τραμο κρατείται από την παρουσία του. "Ένα δεύτερο γρύλλισμα

Ο Χούπ άρπάζεται, πηδώντας, από ένα χοντρό κλαδί.

Τὸ «Μπούμεραγκ» χτυπάει ἀντὶ γιὰ τὸν μαῦρο τὸν Κάλ.

πολὺ τρομακτικώτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στόμα του μὲ τὰ μύτερὰ δόντια.

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶσθε κρυολογημένοι!, τοῦ λέει τότε ὁ Χούπ μὲ ἀνησυχία. Ἄκουω τὴ φωνή σας κάπως βραχνή καὶ ἔχω τὴ γνώμη πῶς φταίει τὸ... καπέλλο σας γιὰ τὴν καπνάστασί σας! Ὅχι ὅτι δὲν εἶναι τῆς μόδας καὶ πῶς δὲν σὰς πηγαίνει, ἀλλὰ χρειάζεστε ἕνα ἄλλο πού νὰ σὰς σκεπάξῃ καὶ τ' αὐτιά!

Ὁ ἀγριάνθρωπος παραμερίζει μὲ μιὰ βίαιη κίνηση τὰ πυκνὰ φύλλα πού βρίσκονται ἔμπρός του. Ὁ Χούπ βλέπει μὲ γουρλωμένα μάτια τὰ πελώρια ἀτσάλινα νύχια πού

κρέμονται στὰ δάχτυλα ἐκείνου τοῦ τέρατος.

— Καλέ!, τοῦ φωνάζει. Μ' αὐτὲς τὶς μυχάρες ἴσως νὰ τ'αἰγκρουνιστῆτε στὸν ὕπνο σας!

Τὸ τέρας γίμεται ἔξω φρενῶν. Τὰ μάτια του γεμίζουν σάμα ἀπὸ τὴ μανία του. Ἀρπάζει τὶς φυλλωσιές πού βρίσκονται κοντά του καὶ τὶς ξεκολλάει λυσσασίμενα. Καθὼς τὸ κλαδί γυμνώνεται ἀπὸ τὰ φύλλα, ὁ Χούπ διακρίνει ἐκεῖνο τὸ ὑπέροχο φρούτο πού γιὰ χάρι του εἶχε ἀνέβει πάνω στὸ δέντρο.

— Μπορῶ νὰ κόψω ἐκεῖνον τὸν θαυμάσιο καρπὸ γιὰ τὶς ἀγαπημένες μου; ρωτᾷ χα-

μογελώντας ο χαζο-πυγμαίος. Και με συγχωρήτε κιόλας που σας άπασχολώ από... Τη γυμναστική σας!

Ο άγριάνθρωπος πρελλάινεται από το κακό του. Μ' ένα μανιασμένο ούρλιαχτό χοροπηδάει σαν ιστοιχείο πάνω στο κλαδί που βρίσκεται. Άπο το στόμα του βγαίνουν άσπυροι άφροί από τη λύσσα του που δέν μπυρεϊνά τρομάξη από το άσπύμαντο πλάσμα που στέκεται μπροστά του.

Μά μ' όλα αυτά τὰ καϊώματα ο Χούπ δέν παίρνει είδησι τίποτα από τις διαθέσεις του τέρατος. Άντίθετα, καθώς από το χοροπηδητό του άγριανθρώπου τραντάζεται το κλαδί και ο πολύχρωμος κραιπός πέφτει στο έδαφος, ο πυγμαίος ένθουσιάζεται.

— "Ω!, μιλ μερσί, (*) όπως λένε και οι Χούλες μου!, τσιρίζει. 'Η καλωσύνη σας, κύριε! Περάστε όποτε θέλετε από το δέντρο μας να σας κεράσωμε μπανάνες! Γειά και χαρά!

Κι' ό τρελλο - Χούπ γεμάτος εύτυχια πηδάει σ' ένα πλαϊνό κλαδί για να κατέβη από το ψηλό δέντρο, την ίδια στιγμή που κι' ό τερατώδης άγριάνθρωπος μη μπουρώντας να κρατήση περισσότερο τη μανία του, όρμάει καταπάνω στον πυγμαίο για να τον ξε-

σχίση με τὰ τρομερά νύχια του!

ΜΑΧΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟ - ΠΑΝΘΗΡΕΣ

ΜΑ ΟΠΩΣ ο Χούπ δέν βρίσκεται πια στη θέσι του, τὰ θανάσιμα νύχια του τέρατος δέν συναντούν παρὰ μόνο τον άέρα. Ο άγριάνθρωπος χάνει την ίσορροπία του. Βγάζει μιά τρομερή φωνή. Άρπάζεται από ένα κλαδί για να στερεωθή, αλλά το κλαδί αυτό είναι πολύ λεπτό και σπάει. Το τρομερό πλάσμα με μιά φωνή φρίκης πέφτει από ύψος έπτά μέτρων κάτω στη γη και τσακίζεται.

— Τον φοικαριάρη!, τσιρίζει ο χαζο- Χούπ με άπελπισία. Αυτό είναι που λένε: «Τσακίστηκε για να με περιποιηθή!».

Τρέχει κάτω και σε μισό λεπτό βρίσκεται στο πλάι του άγριανθρώπου. Είναι χτυπημένος πολύ άσχημα, αλλά δέν έχει πεθάνει. Σέρνεται κάτω και βογγάει με τρομερούς πόνους γιατί έχει τσακίσει τὰ κόκκαλά του.

— Μωρή Μανταλένα!, φωνάζει ο κωμικός πυγμαίος της καρκαξίας του. Τρέξε να μου βρής τον Κάλ που ξέρει από γαστροσόφια, για να περιποιηθούμε τον γείτόνα μας! Τσακίσου, ακόμα εδώ είσαι; Κι' άν κάνη νάξια, πρέλλανέ τον στις τσιμπιές!

Το τετραπέρατο πουλί ξέρει θαυμάσια το όνομα του Κάλ και δέν θέλει πολύ για να καταλάβη τί ζητάει από

(*) Σημαίνει στα Γαλλικά: «Χίλια άχαριστώ».

εὐτὸ ὁ χαλὸς ἀφεντικός του. Ἄνοιγει τὶς παρδαλές φτεροὺς του καὶ πετάει στὸν ἀέρα. Δὲν ἀργεῖ νὰ διακρίνη ἀπὸ κεῖ πάνω ποῦ βρίσκεται τὸν Κάλ, ποῦ εἶναι γονατισμένος στὴ γῆ ἀνάμεσα σὲ κάτι θάμνους. Πέφτει σὰν πραγματικὸ καταδιωκτικὸ ἐπάνω του κι' ἀρχίζει νὰ τὸν τραβοκοπάη γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ πάη μαζί του.

Τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας ἔχει ἀκόμη μπροστά του τὸ ὄραμα τοῦ ἀσκητικῆς κεφαλιοῦ τοῦ Δασκάλου του. Γιὰ μιὰ στιγμή κυττάζει τὴ Μανταλένα ποῦ διέκοψε τὴν τηλεπαθητικὴ συνεννόησί του στὸ κρισιμώτερο σημεῖο τῆς, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τὶ γίνεται.

Ἄμέσως ὁμως τὸ μυαλὸ του φωτίζεται. Τὰ μάτια του γεμίζουν τρόμο καὶ ἀγωνία. Ξέρει ὅτι τὸ τετραπέρατο πουλί ποτὲ δὲν θὰ ἐρχόταν νὰ πέσῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπάνω του χωρὶς λόγο. Ἡ κάποιος τὸ ἔχει στείλει νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἢ καὶ μόνο του ἀκόμα μπορεῖ νὰ τὸ ἔκανε βλέποντας τὸν κίνδυνο.

Ὁ Κάλ πετιέται ὀρθιος.

— Τί συμβαίνει, Μανταλένα; φωνάζει χλωμιάζοντας. Ὁ δῆγησέ με γρήγορα! Ἄπλωσε τὰ φτερά σου κι' ἐγὼ σ' ἀκολουθῶ!...

Ἐπιπραγματικῶς, τὸ ἔξυπνο πουλί τινάζεται σὰν θέλος σιτὸν ἀέρα. Ὁ Κάλ τρέχει πίσω του σὰν ζαρκαδί παρακολουθώντας τὸ πέταγμα του. Μὰ δὲν χρειάζεται νὰ πάη μα

κριὰ. Ἀπότομα ἡ παρδαλὴ καρκαξά χαμηλώνει, καὶ τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας τὴ βλέπει νὰ στρογγυλοκάθεται πάνω στὸ ὄθλιο καπέλλο τοῦ Χούπι. Βλέπει ἀκόμα πὼς κωμικὸς πυγμαῖος εἶναι σκιμμένος πάνω ἀπὸ ἓνα ξαπλωμένο σώμα. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διακρίνη ἀπὸ τὴ θέσι ποῦ βρίσκεται γιὰτὶ τὸ κρύβουν τὰ χορτάρια. Ὁ μούς του ὁμως πηγαίνει στὴ Μπέλλα καὶ ἡ καρδιά του σπαράζει ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Ὁρμάει γοργὸς σὰν τὸν ἄνεμο καὶ μὲ τέσσερα πηδημάτα βρίσκεται πλάι στὸν ἀστεῖο σύντροφό του. Σκύβει πλάι του μὲ λαχτάρια. Βλέπει γεμάτος ἐκπληξι τὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο ἐκείνου τοῦ ἀγριανθρώπου καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ἡσυχάζει. Ἡσυχάζει γιὰ τὴν τύχη τῆς Μπέλλας, ἀλλὰ ἡ θεὰ τοῦ τέρατος ἐκείνου μὲ τὰ μακριὰ ἀτσαλένια νύχια τοῦ φέρνει καινούργια ἀγωνία στὴν καρδιά.

— Τὰ ἀτσαλένια νύχια εἶναι ἔτοιμα νὰ μᾶς ξεσχίσουν! μουρμουρίζει μὲ δόλο. Οἱ χρῆσιμοί τοῦ Γέρο - Δασκάλου μου εἶναι πάντα σωστοί. Πρέπει νὰ τρέξωμε κοντὰ στὴ Μπέλλα. Χούπι, ἀκολουθήσέ με γρήγορα!

— Μὰ, καλὲ, ἀναίσθητος εἶσαι τοῦ λόγου σου; τσιριζει ὁ κωμικὸς πυγμαῖος θυμωμένος. Ἡ Μπέλλα σου μοσχοκοιμάται κι' ἐτόπος ὁ φουκαρὰς ὑποφέρει ἀπὸ ἑπτὰ κοτάγματα κι' ἔντεκα στραμπουλήγματα! Κάτσε νὰ τὸν

περιπονηθής λιγάκι! Αὐτὸς ὁ καημένος ἔπεσε ἀπὸ ἐκεῖ πάνω πού βλέπεις ἐπειδὴ ὤρμησε νὰ μὲ σφίξει στὴν ἀγκαλιά του ἀλλὰ δὲν με... πέτυχε!

— "Εἶπα, ἀνόητε!, μουγρίζει ὁ Κάλ καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι. Μπορεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή οἱ συντρόφισσές μας νὰ θρῖσκωνται στὰ χέρια πολλῶν τέτοιων τεράτων καὶ νὰ χουν ἀνάγκη τῆ βοήθειά μας!

— Νὰ μοῦ πῆς γιὰ τίς Χούλες πὼς χρειάζονται πολλοὶ γιὰ νὰ τίς πάρουν στὰ χέρια τους, μάλιστα, λέει ὁ Χούπ. Μὰ γιὰ τὴ Μπέλλια σου καὶ ἕνας μόνον τὴν καταφέρνει!

Μὰ ὁ φλύαρος πυγμαῖος δὲ προλαβαίνει νὰ πῆ περισσότερες ἀνοησίες. "Ὅπως ὁ Κάλ τὸν τραβά μαζὶ του ἀπὸ τὸ χέρι, νοιώθει ξαφνικὰ τὴ γῆ νὰ χάνεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ βρίσκεται κι' ἔ-

Ἡ καρκαῖζα τοῦ φέρνει γρήγορα τὸ «Μπούμεραγκ».

κεῖνος στὸν ἀέρα σὰν τὴν καρκαῖζα του.

— Ἐκόλλησέ μου κόμα-χέρι νὰ γελάμε!, τοιρίζει θυμωμένος ὁ Χούπ. "Ἄσε με, καλέ, κάτω νὰ πάω νὰ φέρω ἐκεῖνο τὸ ὠραῖο φρούτο γιὰ τίς Χούλες μου!

Μὰ δὲν τοῦ δίνεται καιρὸς νὰ γρινιάσῃ ἄλλο. Τρομερὲς φωνές ἀκούγονται ἀπὸ κάπου κοντὰ, τους μέσα στὴ ζούγκλα. Ἢ κι' ἀνάμεσα στὶς φωνές αὐτές, ἀκούγονται οἱ στριγγλιές τῆς πελώριας νέγρας συντρόφισσάς τους, πού κοιλοῦν σὲ βοήθεια τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας.

Ὁ Κάλ παρατάει τὸν πυγμαῖο καὶ ριχνεταὶ σὰν λιοντάρι, γιὰτί, καθὼς περνοῦν ἀπὸ μιὰ φουντωτὴ λόχιμη, βλέπει πὼς ἡ Μπέλλια καὶ ἡ Χούλα εἶναι περικυκλωμένες ἀπὸ τοὺς τερατόμορφους ἀνθρωποπίθηρες.

Ἡ Χούλα βρίσκεται ἀκόμα ἀνεβασμένη ἔπάνω στὸ δέντρο. Καμμιά δεκαριά ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ τέρατα ἔχουν σκαρφαλώσει κι' αὐτὰ ἐκεῖ πάνω καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν πιέσουν, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνουν. Ἡ πελώρια καὶ χειροδύναμη νέγρα ἀντιστέκεται ἠρωϊκὰ. Ἐχει κόψει ἕνα κοντὸ κλαδί τοῦ δέντρου καὶ μ' αὐτὸ δὲν ἀφήνει τοὺς ἀντιπάλους τῆς νὰ ζυγώσουν. Μάλιστα ἕναν ἀπὸ αὐτοὺς τὸν ἔχει στείλει στὸν ἄλλο κόσμον μ' ἕνα φοβερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, πού τὸ ἀνοίξε στὰ δύο.

"Ὅσο γιὰ τὴ Μπέλλια, στέκεται στὴ ρίζα τοῦ δέντρου.

Είναι άποφασισμένη να πουλήσει ακριβά τη ζωή της. Κρατά το μεγάλο κυνηγετικό μαχαίρι και οι τρεις ανθρωποπάνθηρες που την τριγυρίζουν διατάζουν ποιός να της πρωτοριχτή, γιατί φοβούνται το «άτσάλινο νύχι» της που είναι πολύ μακρύτερο από τα δικά τους.

Λευκό παιδί της ζούγκλας, χωρίς να λογαριάσει καθόλου τον κίνδυνο και τα φονερά νύχια που είναι τα μόνα όπλα των έχθρών τους, ρίχνεται σαν γεράκι έναντιόν τους.

‘Ο Χούπ άγριεύει κι’ αυτός κι’ αφήνει την πολεμική του κραυγή, που είναι ένα καταπληκτικό τσιριχτό άνευ προηγουμένου.

Τραβάει το θρυλικό του όπλο το «μπούμερανγκ» και σημαδεύει τον πιο κοντικό στη Μπέλλα ανθρωποπάνθηρα. Το έξακοντίζει με όλη του τη δύναμη. Το καταπληκτικό όπλο περνάει άρακετά μακριά από ευτόν που θέλει να χτυπήσει και ξαναγυρίζει φτερωτό πίσω στον πυγμαίο. Το άρπάζει και θυμωμένος το ξαναπετάει. Αυτή τη φορά όμως το όπλο του δεν άστοχεύει. Όπως ο Κάλ έχει φτάσει τους ανθρωποπάνθηρες και μ’ ένα τεράστιο άλμα πηδάει πάνω σ’ έναν από αυτούς, τρώει... το μπούμερανγκ στο κεφάλι και σωριάζεται αναίσθητος κάτω!

‘Η όμορφη Μπέλλα βγάζει μια φωνή φρίκης. ‘Ο χαζο-Χούπ μένει: καταπληκτος σαν κεραυνοβολημένος. Τα ματά-

Τους ρίχνουν σ’ ένα λάκκο γεμάτο κόκκαλα.

κια του γουρλώνουν με θυμό.

— Μά τι βλάκας είναι αυτός ο Κάλ!, τσιρίζει. ‘Αφού εγώ το πέταξα για τον άλλον...δεν πιάνεται αυτή που έραγε! Γιατί λοιπόν στρώθηκε κάτω!

Οι τερατώδεις έχθροί τους άστόσο όρμουν με θριαμβευτικές κίραυγές επάνω στο λευκό παιδί της ζούγκλας. ‘Η Μπέλλα πρελλή από την αγωνία της ρίχνεται κι’ αυτή έναντιόν τους, μα δεν καταφέρνει να κάνει τίποτα. Κι’ άλλοι ανθρωποπάνθηρες πηδούν γύρω της από ψηλά και την άφοπλίζουν.

Στο μεταξύ και η Χούλα δεν μπόρεσε να κρατήσει περισσότερο στη λυσσασιμένη έπίθεσι των τεράτων κι’ έχει πέσει κι’ αυτή στα χέρια τους.

‘Ο χαζο-Χούπ βλέπει την ίδια στιγμή τους άγριανθρώ-

πους να όρμουν και έναντίον του και τού πάει τσιριπιτό. Τό βάζει στα πόδια αλαφιασμένος από την τρομάρα του. Πρέπει δέ να σημειωθή πως, αν ό μαύρος αυτός διαβολάκος είναι στην πραγματικότητα άνίκανος για ό,τιδήποτε άλλο, στην τρεχάλα δέν μπορεί να τον πιάση ούτε ζαιρκάδι.

— Μαωρή Μανταλένα!, τσιρίζει στην παρδαλή καρακάξα του. Τρέξε άμέσως να μου φέρης τό «μπούμεραγκ» από κεί που έπεσε! Γρήγορα! Σάν πουλλάκι!

Τό έξημερωμένο πετούμενο δέν χάνει καιρό για να έκτελεση την παραγγελία του άφεντικού της. Σε λίγο φτερουγίζει πάλι πλάι στον κύριό της. Αυτή τή φορά όμως κρατά στο ράμφος της και τό θρυλικό «μπούμεραγκ»

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ τών τραμερών άνθρωποποιηθήρων είναι χτισμένο μέσα στην πυκνή ζούγκλα. Οί καλύβες τους είναι μικροσκοπικές και πλεγμένες με ένα είδος ψάθας ή πάνω στα κλαδιά τών δέντρων.

Μόλις οί πολεμιστές της φυλής φέρνουν τους αίχμαλώτους στο χωριό, άληθινός συμαιγεριμός ξεσηκώνεται μέσα σ' αυτό. Γυναίκες και παιδιά άρχίζουν να τρέχουν έδώ κι εκεί κάνοντας διαβολέμενο θόρυθο. Τά ούρλιαχτά τους είναι άπαίσια και δέν έχουν τί-

ποτα τό ανθρώπινο μέσα τους λές και θγαίμουν από λαρυγγια πραγματικών πανθήρων.

Χωρίς καμμιά καθυστέρηση όδηγούν τους τρείς συντρόφους που τους έχουν δεμένους με χοντρά φυτικά σχοινιά, στην πλατεία του χωριού τους. Ή πλατεία αυτή είναι ένας μικρός χώρος, που τόν έχουν φτιάξει μόνοι τους οί άνθρωποποιηθήρες, κόβοντας μερικά από τά δέντρα της ζούγκλας.

Μέσα στη μέση της πλατείας είναι άνοιγμένος ένας βαθύς λάκκος με όλόρθα τοίχματα γύρω - γύρω. Καθώς όδηγούν τους αίχμαλώτους στην άκρη του λάκκου αυτού, μία κραυγή φρίκης ξεφεύγει άπό τό λαρύγγι της δύστυχης Χούλας.

Ή δύστυχη ρίχνοντας τό βλέμμα της στο βάθος του τρομερού λάκκου, βλέπει πως είναι στρωμένος όλόκληρος με άνθρώπινα κόκκαλα!

Και τά μάτια της Μπέλλας αλλά και του λευκού παιδιού της ζούγκλας, που μόλις έχει συνέλθει, γεμίζουν φρίκη στο άπαίσιο αυτό θέαμα. Ένα άτσαλένιο χέρι σφίγγει τίς καρδιές τους.

Μά οί φοβεροί άνθρωποποιηθήρες δέν χάνουν τον καιρό τους σε διατυπώσεις. Είναι έντελώς πρωτόγονοι, με άγρια, ένστικτα. Πραγματικά θηρία.

Σπρώνουν τους τρείς αίχμαλώτους και τους πετούν μέσα στο φαερό λάκκο. Κραυγές πόνου ξεφεύγουν από τά στόματα της Μπέλλας και της

Χούλας, γιατί τὸ ὕψος ἀπὸ τὸ ὁποῖο τοὺς πετοῦν εἶναι μεγάλο. Ὁ λάικκος εἶναι κά-
τιου πέντε μέτρα βαθὺς καὶ
περισσότερο ἀπὸ ὄλους ἢ μέ-
γαρα πού εἶναι πελώρια, νομί-
ζει πὼς ἔχει φτάσει ἢ τελευ-
ταία τῆς ὥρα.

Μὰ δὲν παθαίνουν τίποτα
παραπάνω ἀπὸ ἡμερικὸς μώ-
λωπες καὶ λίγα ξεγδάριματα
στὰ σκληρὰ κόκκαλα.

Ὅλη ἡ φυλὴ τῶν ἀθρωπο-
πανθῆρων ἔρχεται καὶ μαζεύ-
εται γύρω στὰ φοβερὰ λάικκο.
Ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ
στέκουν στὴν ἄκρη του καὶ χο-
ροπηδοῦν καὶ ξεφωνίζουν μα-
νιασμένα. Τὰ θηριώδη μάτια
τοὺς εἶναι καρφωμένα μὲ σα-
δισμό πάνω στους αἰχμαλώ-
τους τους.

Περνοῦν μερικά λεπτά ἔτσι
μέσα στὴν τρομερὴ αὐτὴ φα-
σαρία χωρὶς νὰ συμβαίνει τί-
ποτα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ
λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας ὁ
Κάλ, περιεργάζεται τὸ ἀπαί-
σιο ἐκεῖνο μέρος πού τοὺς ἔ-
χει ρίξει ἢ μοῖρα τους. Μὲ φρί-
κη βλέπει πὼς στὸ βάθος τοῦ
λάικκου ὑπάρχει καὶ μιὰ μι-
κρὴ θολωτὴ πέτρινη πόρτα.

Ἐνα κακὸ προαίσθημα βα-
σανίζει τὴ σκέψι του. Καταλα-
θαίνει ποιά εἶναι ἡ τύχη πού
τοὺς περιμένει καὶ ἡ καρδιά
του σπασαίνει καθὼς νοιώθει
πὼς εἶναι ἀνίκανος αὐτὴ τὴν
στιγμὴ νὰ ὑπερασπιστῇ τὴν
ἀγαπημένην του...

Γυρίζει καὶ τὴν κυττάζει μέ-
σα στὰ μάτια. Καὶ τότε βλέ-
πει μὲ ἀκόμη μεγαλύτερη φρί-
κη ὅτι καὶ ἡ Μπέλλα ἔχει δῆ

τὴ μικρὴ πορτούλα... Πὼς κι'
αὐτὴ ἔχει καταλάβει...

— Μπέλλα! μουρμουρίζει.
Πάσο μετανόησά σου πού σε κρᾶ-
τησα κοντά μου, μέσα στὴν
ἄγρια πατρίδα μου...

— Ἐγὼ τὸ θέλησα!, λέει
περήφανα ἡ κοπέλλα. Καὶ πο-
τὲ δὲν μετανόησα γι' αὐτὸ οὐ-
τε ἀκόμα καὶ τώρα, Κάλ! Ἔν-
νοια σου καὶ δὲν θὰ σε ντρο-
πιᾶσω στὸν θάνατο...

Τὸ παιδί τῆς ζούγκλας ἀ-
νατριχιάζει ἀπὸ τὴ συγκίνη-
σι. Θέλει νὰ μιλήσῃ μὰ ἕνας
κόμπος πού ἔχει ἀνέβει στὸ
λαιμό του τὸν ἐμποδίζει. Τέ-
λος καταφέρνει καὶ μουρμου-
ρίζει:

— Δὲν πρέπει νὰ κρατᾶμε
καμμιά κακία στὸν καημένο
τὸν Χούπ, Μπέλλα! Προσπά-
θησε κι' αὐτὸς νὰ βοηθήσῃ...
Ἦταν γραφτὸ ἀπὸ τὴ μοῖρα
νὰ γίνῃ ἔτσι...

— Ὁ κακομοῖρης ὁ Χούπ!
λέει ἡ κοπέλλα. Μὰς ἔσωσε τό-
σες φορές, Κάλ, πού ἦταν δι-
καίον νὰ μᾶς πάρῃ καὶ μὴ στὸ
λαιμό του! Λὲς ὅμως νὰ κα-
τάφερε νὰ ξεφύγῃ τουλάχιστο
αὐτὸς ἢ θὰ τὸν ἐπίασαν αὐτὰ
τὰ τέρατα;

— Ἄν τὸν εἶχαν πιάσει θὰ
τὸν ἔφεραν κι' αὐτὸν ἐδῶ...
Μὰ δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο
νὰ τὸν πιάσῃς τὸν Χούπ ὅ-
ταν ἀποφασίσῃ νὰ τὸ βάλῃ
στὰ πόδια! Ἐμένα μού ἔχει
βγάλει πολλές φορές τὴ γλῶσ-
σα ὅταν εἶμαιστε πιὸ μικροί.

Ὁ Κάλ σωπαίνει γιατί τὴν
ἴδια στιγμὴ καὶ ἡ διαβολομε-
νὴ ἐκεῖνη φασαρία πού κάνουν
οἱ ἀνθρωποπόνητες σταμα-

τάει και μερικὴ στιγμή βασιλεύει ὀλόγυρα. Ἐνα τμήμα τῶν ἰαγριαίνθρώπων πού θρῖσκονται στριμωγμένοι στὸν κύκλο ἐκείνου τοῦ λάκκου, ἀνοίγει. Ἐνας ἀληθινὸς κολαστὸς παρουσιάζεται στὸ ἀνοίγμα αὐτό. Ἀνήκει κι' αὐτὸς στὴν ἴδια φυλὴ κι' ἔχει τὸ ἴδιο ντύσιμο μὲ τοὺς ἄλλους. Μόνο πού τὰ στολίδια του εἶναι πολὺ περισσότερα καὶ τὸ κεφάλι του ξεπερνάει σὲ ἀνάστη-μια τὰ κεφάλια ὄλων πού τὸν περιτριγυρίζουν.

Τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας δὲν ἔχει τὴν παραιμικρὴ ἀμφιβολία πὼς πρόκειται γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΠΑΛΗ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ἰαγριάνθρωπος κυττάζει μὲ τὰ κατακόκκινα ἀπὸ τὴ μά-νιά μᾶτια του τοὺς αἰχμιστῶ-

Ὁ ἀπαίσιος μαῦρος τινάζει μὲ ὀρμὴ τὸ μαχαίρι.

Τὸ μαχαίρι κόβει τὰ δεσμὰ τοῦ αἰχμάλωτου παιδιοῦ.

του. Ξαφνικά, σηκώνει τὸ ἡ-ράκλειο χέρι του καὶ στὸ χέρι αὐτὸ ἀστράφτει ἡ λεπίδα ἐ-νὸς μαχαισιοῦ.

Ὁ ἰκάλ μὲσα σὲ μιὰ στι-γμὴ ἀναγκωρίζει τὸ μαχαίρι του!

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς ση-μοιδεῦει προσεκτικὰ κι' ὕστε-ρα τὸ μαχαίρι φεύγει μὲ τρο-μακτικὴ δύναμη ἀπὸ τὰ δάχτυ-λά του σφυρίζοντας.

Τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκ-λας ἀνατριχιάζει. Βλέπει μιὰ λάμψη ἰσὺν ἀστραπὴ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου νὰ κατεθύνεται πρὸς τὸ στήθος του. Νομίζει πὼς ἡ τελευταία του στιγμὴ ἔχει φτάσει. Κλείνει τὰ μά-τια.

Μὰ τὸ μαχαίρι δὲν καρφῶ-νεται στὸ κορμὶ του. Περνάει σύρριζα ἀπὸ τὰ δεσμένα χέρια του καὶ περικτώντας... ἡ λεπίδα

του κόβει τὸ σκοινὶ πού κρα-
τάει αἰχμάλωτον τὸν Κάλ!

Ὁ ἥρωας τῶν παρθένων δια-
σῶν νοιώθει ἀμέσως τὸ ξελαί-
σκάρισμα τῶν σκοινιῶν. Τινά-
ζει μὲ λαχτάρα τὰ χέρια του
καὶ μὲ τρομερὴ ἐκπληξὶ βλέ-
πει πῶς εἶναι ἐλεύθερα!

Γυρίζει καὶ κυττάζει σοιστι-
σμένος τὰν ἀρχηγὸ τῶν ἀνθρώ-
πων παπαθηρῶν. Τὴν ἴδιαν στιγμή
ἡ ἄγρια φιλιὴ ξεσπάει σὲ οὐ-
ρανομήκεις κραυγές, πανηγυ-
ρίζοντας τὴν τρομερὴ ἐπίδειξι
δεξιότητις στὸ πέταγμα μα-
χαιριοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

Τὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα
ἀρχίζουν πάλι τὸν φοβερό χο-
ρό τους γύρω ἀπὸ τὰ χεῖλια
τοῦ ἀπαίσιου λάκκου.

Τότε ὁ Κάλ καταλαβαίνει.
Γυρίζει στὴν ὄμορφη συντρό-
φισσά του πού στὴν ἀρχὴ κι'
αὐτὴ εἶχε ἀπομείνει μοιρμα-
ρωμένο ἀπὸ τὸν τρόμο της.

Λύνει τότε βιαστικὰ τὰ χέρια
τῆς Μπέλλας.

“Ένας πελώριος πάνθηρας μπαί-
νει τότε στὸ λάκκο...”

Καθὼς τὸ μαχαίρι κατευθυ-
νόταν καταπάνω στὸν Κάλ,
μιά δυνατὴ ἰσχυρὰ βόμβα
εἶχε ξεσχίσει τὸ λαγύγγι της.
“Ὑστερα ὁμως, βλέποντας τὸ
ἀποτέλεσμα πού εἶχε τὸ πέ-
ταγμα, εἶχε μείνει κι' αὐτὴ
ἄφωνη μὴ μπορώντας νὰ κα-
ταλάβῃ τί συνέβαινε.

Ὁ Κάλ διαιβάζει στὰ μάτια
της τὴν ἀπορία.

— Δὲν κατάλαβες ἀκόμα,
Μπέλλα; φωνάζει δυνατὰ γιὰ
ν' ἀκουστῆ μέσα στὸ πανδαί
μόνιο πού γίνεται. Τὰ θηρία
αὐτὰ θέλουν νὰ παρακολουθῆ
σοὺν παρὰστασι! Δὲν τοὺς
φθάνει νὰ δουν τοὺς πάνθηρες
νὰ ξεσχίζουν τὶς σάρκες μας!
Γιροτιμοῦν νὰ παρακολουθη-
σοῦν τὴν τρομερὴ ἀγωνία
μας καὶ τὴν ἀπεγνωσμένη
προσπάθειά μας νὰ σωθοῦμε.
Τὸ τέλος ἔστι κι' ἀλλοιῶς θὰ
εἶναι τὸ ἴδιο γιὰ μᾶς!... Μα

τὸ προτιμῶ ἔτσι! Μ' ἀρέσει καλύτερα νὰ πεθάνω κρατώντας τὸ μαχαίρι καὶ ἀγωνιζόμενος γιὰ τὴ ζωὴ σου, Μπέλλα!

Ἡ κοπέλλα δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀρθρώσει λέξι ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Τὸ λευκὸ παιδί πάει κοντὰ τῆς καὶ μὲ μιὰ μαχαίρια κόβει τὰ σχοινιά ποὺ τὴν κρατοῦν αἰχμάλωτη. Ὑστερα κόβει καὶ τὰ δεσμά τῆς Χούλας ποὺ δὲν ἔχει πάψει οὔτε στιγμὴ νὰ βογγᾷ.

— Ἀχ, τὰ κοκκαλάκια μου! τσιρίζει πένθιμα. Ἀχ! Καλὲ δὲν εἶχαν... σκάλες νὰ μᾶς κατεβάσουν; Ἦταν ἀνάγκη νὰ μᾶς οἴζουν ἀπὸ κεῖ πάνω;

Ἐνα τρομερὸ μουγγρητὸ τῆς κόβει ξαφνικὰ κάθε ὄρεξι νὰ συνεχίσει τὴ γκρίνια τῆς. Τὰ κεφάλια καὶ τῶν τριῶν αἰχμαλώτων μαζί γυρίζουν κατὰ τὸ μέρος τῆς μικρῆς πόρτας ὅπ' ὅπου ἀκούστηκε τὸ μουγγρητὸ καὶ ποὺ εἶναι, τώρα ἀνοιχτὴ. Δυὸ κατακόκκινα μάτια τοὺς κυττάζουν ἀπαίσια ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά τῆς.

Εἶναι τὸ κεφάλι ἑνὸς πελώριου πάνθηρα ποὺ ἰσθαίνει ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ στέκεται ἄνω στὰ κόκκαλα ποὺ στρώνουν τὸ ἔδαφος, ἀκριβῶς ἀπέναντί τους.

Ὁ Κάλ σφίγγει ἀποφασιστικὰ στὸ χέρι του τὸ μαχαίρι.

— Κάντε πίσω!, λέει ἤρεμα στὶς δυὸ γυναῖκες. Ἀκουμπήστε στὸν τοῖχο καὶ περιμένετε...

Ἡ Μπέλλα καὶ ἡ Χούλα ὑ-

πακοῦν. Τὰ μάτια τους εἶναι γεμάτα τρῆμο.

— Μπέλλα, λέει ὁ Κάλ, κυττάζοντας πάντα στὰ μάτια τὸ φοβερὸ θηρίο ποὺ στέκει ἀπέναντί του. Ἄν τελειώσω ἐγώ... θὰ πάρης ἀμέσως τὸ μαχαίρι μου καὶ ξέρεις τί θὰ κάνης!... Εἶναι πολὺ πιὸ γρήγορο καὶ πιὸ εὐκολο ἀπ' αὐτό... Καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴ Χούλα...

— Θὰ κάνω ὅ,τι πρέπει, Κάλ!, μουρμουρίζει ἡ κοπέλλα μ' ἕνα λυγμὸ στὴ φωνή τῆς.

Τὸ αἰμοδόρο θηρίο μουγγρίζει ξαφνικὰ δυνατώτερα καὶ ἀνασκαλεύει μὲ τὰ τρομερὰ νύχια του τὰ κόκκαλα ποὺ στρώνουν τὴ γῆ. Ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῆ καὶ ἀγριεὺει ποὺ ὁ ἀντίπαλός του δὲν δείχνει νὰ φοβᾶται καὶ ποὺ τὸ περιμένει ἀκίμητος καὶ κυττάζοντάς το κατὰματα. Ἀμφιβολία λάμπει γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ κόκκινα μάτια τοῦ θηρίου. Κάνει ἕνα βήμα πίσω καὶ ξύνει πάλι τὰ ἀτσαλένια νύχια του, ἀναταράζοντας τὰ θλιβερὰ ξασπρισμένα κόκκαλα...

Τὰ τρομερὰ οὐρλιαχτὰ τῶν ἀνθρωποπανθήρων ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ παιρωτῆρὸν καὶ τὸ ἐρεθίζουν. Κάνει πάλι δυὸ βήματα μπροστὰ. Τώρα στέκει ἀκριβῶς ἔμπρὸς στὸν Κάλ. Πρὶν ἀπὸ τὴ μεγάλη μάχη οἱ ἀντίπαλοι κυττάζονται στὰ μάτια ἄγρια καὶ οἱ ματιὰς τους εἶναι τὸ ἴδιο θανάσιμες καὶ φοβερὲς ὅσο καὶ τὰ ἀτσαλένια νύχια τοῦ

θηρίου ή ή άστραφτερή λεπίδα του μαχαριού του Κάλ...

Ο πάνθηρας κουλουριάζεται έτοιμος να έπιτεθή. Σκύβει τo κεφάλι μπροστά και δείχνει τὰ τρομακτικά σουβλερά δόντια του...

Οί άγριάνθρωποι σωπαίνουν. Αύτή τή στιγμή μπορείς ν' άκούσης και τo πέταγμα τής μύγας εκεί γύρω!

Ο πάνθηρας ρίχνεται σαν σαίτα. Τὰ άτσαλίνα νύχια του τινάζονται μπροστά. Τὰ δόντια του άναζητούν τόν λαιμό του παιδιού που έχει τo θρόσος να στέκεται άφοβα μπροστά του.

Μά τo πήδημα τού Κάλ είναι πιο έκπληκτικό κι' άπό έκείνο τού πάνθηρος. Οί ίνες τού κορμιού του πρέπει να είναι άτσαλένια έλατήρια για να μπoρέση να τινάχτi έτσι στο πλάι. Και ταυτόχρονα τo ήράκλειο χέρι του, που κρατά τo μαχαίρι, τινάζεται κι' αύτo προς άλλη κατεύθυνση. Η λεπίδα τού μαχαριού του βρίσκει τo θηρίο καθώς περνάει με ταχύτητα πλάι του. Τo δάρος και μόνο τού πάνθηρα σπρώχνει τo μαχαίρι ως τήν καρδιά του που τήν τρυπάει πέρα - πέρα με τo πρώτο κιάλο αυτό χτύπημα!

Οί άγριάνθρωποι ξεσπούν σε μανιασμένες κραυγές μίσους και έκπληξως. Χοροπηδούν σαν στοιχειά στην άκρη τού μεγάλου λάκκου και δέν μπορούν να πιστέψουν τo άπίστευτο θέαμα που ειδαν τὰ μάτια τους.

Ο τερατώδης άρχηγός τους

σφίγγει τiς μεγάλες γροθίες του μανιασμένος. Αύτoς o πελώριος πάνθηρας έχει σκοτώσει δεκάδες αίχμαλώτους του, πολυ πιο μεγαλόσωμους άπό αυτό τo λευκό άγόρι που δέν τού είχε δώσει και τoση σημασία. Και τώρα τo θηρίο κείται νεκρό! Η μάχη έχει τελειώσει άδοξα και τo φοβερό θηρίο πέθανε χωρίς να κατορθώσει να κάνει ούτε μιá γρατζουνιά στο λευκό παιδί! Χωρίς ούτε καν να τo άγγίξει!

Σηκώνει με λύσσα τo χέρι του και τo ξανακατεβάζει άπoταίμα.

Πριν ή Μπέλλα προλάβη να άποτελειώσει τήν κίνησή της που θέλει να ριχτi στην άγκαλιά τού Κάλ, ή πέτρινη πόρτα ξανανοιγει και ένας δεύτερος πάνθηρας μπαίνει στον άπαισιο λάκκο. Έχει τo ίδιο άνάστημα με τόν πρώτο, αλλά φαίνεται έξαιρετικά πιο άγριος άπό εκείνον. Τo κορμί του τρέμει ολόκληρο άπό άνυπομονησία και ανατριχιάζει άπό τή λιχτόρα να ριχτi πάνω στους αίχμαλώτους και να ξεσχίση με τὰ νύχια του τiς σάρκες τους...

Μά o Κάλ ούτε κι' αύτi τή φορά δέν φαίνεται να λογαριάζη καθόλου τόν κίνδυνο. Βρίσκει δυο μεγάλα κόκκοια που είναι γερά στερεωμένα κάτω, όπως έκανε και τήν πρώτη φορά. Έτσι, τή στιγμή που θα χρειαστi να κάνει τo άποφασιστικό πήδημα δέν θα κινδυνέυση να γλυστρήση άν ύποχωρήσουν τo όσα κάτω άπό τὰ πόδια του.

Ο καινούργιος πάνθηρας μουγγρίζει μανιασμένος και ανεβασίμει με θυμό με τα δυο μπροστινά του πόδια πάνω στο πτώμα του συντροφού του. "Υστερα απλώνει το ένα επ' αυτά τα δυο μπροστινά ποδιάρια για να χτυπήσει το θρασύ όν που ιστέκεται μπροστά του χωρίς να κινήται καν.

Ο Κάλ δεν αφήνει άναπτόν τηρη αυτή την κίνησι. Καθώς τὸ θηρίο τινάζει πρὸς τὸ πρόσωπό του τὰ ἀποαλένια του μύχια, τινάζει κι' αὐτὸς τὸ ἀκατανίκητο χέρι του. Ἡ λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ τοῦ καφέωνεται στὸ πέλμα του θηρίου κι' ἀμέσως ὁ ἥρωας τῶν παρθένων δαϊσῶν τὸ ἀποτραβά πίσω.

Ὁ πάνθηρας θγάζει ἕνα τόσο ἄγριο οὐρλιαχτὸ ἀπ' τὸν πῆλο καὶ τὴ λύσσα μαζί, πού οἱ ἐθγριάνθρωποι, πού εἶναι

Τὸ μαχαίρι τοῦ παιδιοῦ βρίσκεται τὸ σῶμα τοῦ θηρίου.

μαϊζεμένοι ὀλόγυρα στὸν ἀπῶσις ἐκεῖνον λάκκο, κάνουν ὅλοι μαζί ἀσυναίσθητα ἕνα θῆμα πρὸς τὰ πίσω ἀπὸ τὸν φόβο τους καὶ μόνω ὁ τερατώδης ἀρχηγός τους μένει ἀκλόνητος στὴ θέσι του. Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του εἶναι σμσπασίμενα ἀπὸ τὴ μαγία καὶ οἱ γροθιές του σφιγμένες με λύσσα.

Ὁ πάνθηρας με ἀσυγκράτητη ὀρμή χύνεται σὺν θέλος ἐπάνω στὸ παιδί τῆς ζούγκλας. Ἡ Μπέλλα ξεφωνίζει ἀπὸ τὸν τρόμο, γιατί βλέπει πῶς ὁ σύντροφός της αὐτὴ τὴ φορά δὲν φαίνεται διατεθειμένος νὰ πηδήξει στὸ πλάι ὄπως πρὶν. Στέκεται ὄρθιος, ἀκλόνητος καὶ περιμένει τὸ τρομερὸ θηρίο, πού τὸ σῶμα του σχηματίζει ἕνα ὑπέροχο τόξο στὸν ἀέρα.

Αὐτὴ ἡ εἰκόνα κρατάει μόνο ἕνα δεκάτο τοῦ δευτερολέπτου. Ξαφνικά, ὁ ἀκατανίκητος Κάλ ἰσκύβει καὶ ξεπλώεται μπρούμυτα. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του κρατάει ὄρθιο τὸ μαχαίρι του.

Τὸ θηρίο πού δὲν περιμένει ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του αὐτὴ τὴν κίνησι, δὲν μπορεῖ καὶ νὰ σταματήσει πιά τὴ φορά του ἀφοῦ θρίσκει στὸν ἀέρα. Ἡ κοιλία του ὀλόκληρη σέρνεται πάνω σὴν κοφτερὴ λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ τοῦ Κάλ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη καὶ χωρίζεται στὰ δυό! Τὸ αἷμα τοῦ πάνθηρος λούζει σὺν τριβάνι τὸ λευκὸ ἀγόρι, ἀλλὰ τὸ θηρίο σαρδιάζεται πάνω στὰ ξασπρισμένα κόκκαλα μ'

Ένα λυσσοσασμένο ούρλιαχτό, βάφονταί ται κι' εκείνα κόκκινα.

Πρασταθεί μά' ξανασηκώθη για να επιτεθή, μιά δέν τὰ καταφέρνει και σωριάζεται για δεύτερη κάτω, για να μείνη πιά εκεί ακίνητο για πάντα.

Για δεύτερη φορά και οι τετραπώδεις άνθρωποπόνηρες παρρηρούν από την όργη και τή λύσσα και χοροπηθούν σαν μανιασμένοι γύρω από τὰ χείλια του προμερού λόκκου.

Ο άρχηγός τους με τὰ μάτια κατακόκκινα, πιό κόκκινα κι' από τὸ αίμα τών δυο θηρίων, σηκώνει πάλι ψηλά τὸ χέρι του και τὸ κοπεβάζει με όρμή, ενώ μιά παιράξενη κραυγή σαν μούγγρισμα ζώου βγαίνει από τὰ σιαρκώδη χείλια του.

Ο Κάλ, ἡ Μπέλλα και ἡ Χαύλα παρακολουθούν ακίνητοι σαν αγάλματα τὴν προμερή εκείνη πάρτα από τὴν όποία μπαίνουν στον λόκκο τὰ άπαισία αιμοόρα θηρία. Τὰ πράματα πηγαίνουν πολύ καλά για τὴν ώρα κι' αυτά ακριβώς είναι πού τους βάζει σε μεγαλύτερη άκόμα άγωνία. Γερμιένουν πώς κάτι χειρότερο θά συμβή από στιγμή σε στιγμή πού θά βάλη τέρμα στις έλπίδες και στη ζωή τους.

Και οι φόβοι τους δυστυχώς γίνονται στη στιγμή πια γμαστικότητα γιατί αὐτὴ τὴ φορά δέν μπαίνει ένας πάνθηρας από τὴν πέτρινη πέτρα, αλλά δυο μαζί!

Ο πάνθηρας όρμάει πάνω στο άκίνητο παιδί...

Ο άτράμητος Κάλ νοιώθει ένα κρού ρίγος να διαπερνά τὴ ροχοκακαλιά του. Δέν δειλιάζει όμως και περιμένει ακίνητος κι' ακλόνητος όπως πάντα. Από τὴν άρχή είναι άποφασισμένος να παλέψη ως τὸν θάνατό του κι' από τὴν άρχή δέν έχει πιστέψει πώς υπάρχουν έλπίδες για να γλυτώση από αὐτόν...

Τὰ αιμοόρα τέρατα έρχονται γύρω - γύρω, με τὴν πρόθεσι να τὸν βάλουν στη μέση. Με τὴν πρώτη ματιά κι' εκείνα άκόμη έχουν καταλάβει ότι αὐτός είναι μόνο ο αντίπαλός τους και όχι οι δυο κοπέλλες πού στέκονται στην άλλη γωνία του θανάσιμου πηγαδιού.

— Πρόσεξε, Κάλ!, στριγγιλίζει ἡ Μπέλλα ύστερικά, γιατί δέν μπορεί πιά να ύπθ-

φέρη αυτά τὰ φοβερά θηρία νὰ ἀρμούν γιὰ νὰ ξεσχίσουν τὸν ἀγαπημένο της.

— “Ἔννοια σου, Μπέλλα!, φωνάζει τὸ γενναῖο ἀγόρι. Δὲ θὰ τ’ ἀφήσω νὰ μὲ πειράξουν.

Λέει ψέματα γιὰ νὰ τῆς δώσῃ κουράγιο πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο. Ξέρει πὼς λίγες στιγμὲς ἀπομένουν πιά. Κι’ ἂν ἀκόμα καταφέρει νὰ νικήσῃ τοὺς δυὸ καινούργιους πάνθηρες, ἄλλοι θὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν ἀμέσως κι’ ὕστερα ἄλλοι κι’ ἄλλοι... Μάχεται ὁμως πάντοτε μὲ τὸ ἴδιο θάρρος καὶ τὴν ἴδια ἀποφασιστικὴ κὴτητα, ὅπως θὰ τὸ ἔκανε κι’ ἂν εἶχε πολλές ἐλπίδες. Τῆ φηρὰ μάλιστα αὐτῆ πού βλέπει πὼς οἱ ἀντίπαλοί του εἶναι δυὸ κι’ ὁ κίνδυνος δέκα φορές μεγαλύτερος, δὲν θέλει νὰ ἀφήσῃ στὰ θηρία τὴν πρώτη κίνησι, ὅπως ἔκανε ὡς τώρα. Κάνει μιὰ κίνησι τοῦ μαχαίριου τοῦ πρὸς τὸν ἕναν πάνθηρα καὶ σὰν ἀτσάλενιο ἔλατήριο τινάζει τὸ κορμὶ του ἐμάντιον τοῦ ἄλλου. Πρὶν τὸ ζῶ προλάβῃ νὰ προφυλαχτῆ ἢ νὰ κόνῃ καὶ τὴν παραιμικρὴ κίνησι, βρίσκεται καθυλημένος στὴ ράχι του καὶ τὸ χέρι του πέφτει μὲ ἀσυγκράτητὴ ὀρμῆ. Ἡ λεπίδα τοῦ μαχαίριου τοῦ βυθίζεται στὸ λαιμὸ τοῦ ζῶου δυὸ φορές μέχρι τῆ λαϊβῆ.

Τὸ κεραυνοβολημένο θηρὶο οὐρλιάζει ἀπαίσια. Προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀρπάξῃ μὲ τὰ νύχια του ἀλλά βρίσκει μονάχα τὸν ἀέρα. Πέφτει, ἀλλὰ στὴν πτώσῃ του ἀνατρέπει καὶ τὸν

Κάλ πού βρίσκεται πεσμένος μπρούμυτα πάνω στὰ ἀπαίσια κόκκαλα.

Κάνει νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ τότε μιὰ κραυγὴ πόνου πού δὲν μπορεῖ νὰ τὴν συγκρατήσῃ τόσος ἰσχυρισμὸς πού ἔρχεται, τοῦ ξεσχίζει τὰ στήθια. Τὰ τρομερὰ ἀτσάλενια νύχια τοῦ τελευταίου πάνθηρα ἔχουν μπηχτῆ στὸν λαιμὸ του.

Ὁ Κάλ παρ’ ὅλους τοὺς πόνους τοῦ καταρακουλᾶει ἀπέλπισμένα βάζοντας σ’ αὐτῆ τὴν προσπάθειά του ὄλες του τίς δυνάμεις. Τὰ δόντια τοῦ πάνθηρα κλείνουν μὲ κρότο στὸν ἄερα κι’ ἕνας λυσσασμένος βρυχηθμὸς βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του.

Χύνεται μ’ ἕνα πελώριο πῆδημα καταπάνω στὸ λευκοπαίδι τῆς ζούγκλας, πρὶν ἐκεῖνο προλάβῃ νὰ σηκωθῆ. Κυλιῶνται μαζὶ κάτω, σ’ ἕνα φοβερὸ σύμπλεγμα θανάτου, καὶ τακόκκινο ἀπὸ τὰ αἷματα. Τὰ νύχια τοῦ ἀπαίσιου θηρίου γιὰ δεύτερη φορὰ ξεσχίζουν τῆς σάρκες τοῦ ἀγορίου.

Ὁ πόνος πού νοιώθει ὁ Κάλ εἶναι τρομερός. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέπτεται ὅτι εἶναι μάταιο ν’ ἀγωνίζεται καὶ νὰ ὑποφέρῃ πιά... “Ἄν ἀφήσῃ ἔκειναι τὰ τρομερὰ δόντια πού ἀναζητοῦν μὲ μανία τὸν λαιμὸ του νὰ κλείσουν ἐπάνω σ’ αὐτόν, ὄλα θὰ τελειώσουν μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ...

Ἀπὸ τὴν ἰδέα αὐτῆ τὸν ἀποτρέπει ἡ στριγγιλὰ τῆς δύστυχης Μπέλλας, πού νομίζει πὼς ὁ θάνατος χτύπησε πιά ὀριστικὰ τὸν ἀγαπημένο της

σύντροφος και ξεφωνίζει με φρίκη.

Ἡ φωνή τοῦ κοριτσιοῦ τοῦ δίνει νέα δύναμη. Ἀπλώνει τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ ἀρπάζει τὸ θηρίο ἀπὸ τὸ λαιμὸ. Ἐκεῖνο προσπαθεῖ νὰ χαμηλώσῃ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ φτάσουν τὰ δόντια του τὸν λαιμὸ τοῦ ἀγοριοῦ.

Μὲ τὸ ἄλλο του χέρι — τὸ ἀπλισμένο — ὁ Κάλ, δὲν ἀφήνει τὰ προμακτικά νύχια τοῦ θηρίου νὰ τὸν φτάσουν, λαβώνοντας βαθειὰ τὸ πόδι του κάθε φορά πού ἐπειχειρεῖ νὰ τὸν ξεσχίση.

Μὰ τὸ κεφάλι τοῦ πάνθηρα ὄλο καὶ χαμηλώνει πρὸς τὸν λαιμὸ τοῦ Κάλ. Ἡ ἀπόστασις πού χωρίζει τὰ φοβερὰ δόντια ἀπὸ τὴ σάρκα του ὀλοένα μικραίνει...

Ἡ Μπέλλα τρέμει σύγκορμη. Ὅσο γιὰ τὴ Χούλα ἔχει μαζευτὴ καὶ κάνει προσευχὲς ὅπῃ μέσα της, ἐνῶ δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Τὰ φοβερὰ δόντια δὲν ἀπέχουν παρὰ μερικοὺς πόντους ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ λευκοῦ ἀγοριοῦ. Κι' ἐκεينوὺ τὸ χέρι φαίνεται πιὰ ἐντελῶς ἀνίκανο νὰ συγκρατήσῃ τὸ βάρος τοῦ κεφαλοῦ τοῦ θηρίου. Οἱ ἀγριάνθρωποι ἀπὸ πάνω τους με ἄγρια οὐρλιαχτὰ θριάμβου διαλαλοῦν τὸν ἐνθουσιασμό τους καὶ με μάτια πού λάμπουν ἀπὸ σαδισμό.

Μὰ ὁ ὑπέροχος Κάλ τοὺς ἔχει ξεγελάσει ὄλους. Καὶ τίς

συντρόφισσές του καὶ τοὺς ἀνθρωποπάνθηρες καὶ τὸν θανάσιμο ἀντίπαλό του. Μὲ τὴν προμακτικὴ του δύναμη θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ ἐπ' ἀπειρον μακριὰ του τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου, δηλαδή ὥσπου νὰ τὸ ἀνογκάσῃ νὰ ἀλλόξῃ τακτικῇ. Καὶ τότε ἡ κατάσταση θὰ γύριζε ἐναντίον του. Ἐνῶ τώρα...

Ξαφνικά, ἐνῶ τὰ δόντια τοῦ πάνθηρα τὸν ἀγγίζουν, σήκωσε τὸ ἄλλο του χέρι καὶ χτύπησε!

Ἡ λεπίδα του ἔκοψε πέρα-γὰ πέρα τὴν καρυτίδα τοῦ ζώου, πού ἦταν τόσο κοντὰ του ὥστε δὲν μπορούσε νὰ ἀποχήσῃ. Ὁ πάνθηρας γκρεμίστηκε ἐπάνω του, ἀμύχο κουφάρι πιὰ...

Μὰ κι' ὅταν ὁ Κάλ σηκώθηκε ὀρθος, με δυσκολία στεκόταν ἐπάνω στὰ πόδια του. Τροέκλιζε. Τὸ αἷμα τὸν ἔλουζε ὀλόκληρον ἀπὸ τὴν κορυφή ὡς τὰ νύχια.

Καὶ τότε σὲ μιὰ νέα μανία σμένῃ χειρονομία τοῦ ἀρχηγῶ των τεράτων ἐκείνων, ἡ πέτρινη πόρτα ἀνοίξε πάλι καὶ τρεῖς πελώριοι πάνθηρες χύθηκαν μέσα ἰσὸ φοβερὸ λάκκο. Ἀρχισαν νὰ μουγγρίζουν τρομακτικά, ἐρεθισμένοι ἀπὸ τὴ μυρουδιά τοῦ αἵματος πού γέμιζε τὸν ἀέρα...

Ὁ Κάλ γύρισε καὶ κύτταξε τὴ Μπέλλα με ἀπελπισία. Τὸ βλέμμα του ἦταν βλέμμα ἀποχαριτισμοῦ....

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Ἄποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΚΑΛ - Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθμός 5—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Διευτής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21 Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Διευτής Γ. Γεωργιάδης, Σφίγγος 38. Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Τατασώλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέσκα 22, 'Αθήναι.

"Όλοι οι ανάγνώστες του ΚΑΛ αναγνωρίζουν μ' ένα στόμα ότι κάθε καινούργιο τεύχος του αγαπημένου των ήρωος είναι καλύτερο απ' το προηγούμενο. Γι' αυτό δέν χρειάζεται καμμιά διαφήμιση για το έρχόμενο τεύχος μας που έχει τον τίτλο:

Ο ΒΑΛΛ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Είναι άσυγκρίτως πιο συγκλονιστικό αλλά και πιο σπαρταριστό, απ' όλα τα προηγούμενα.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Σε δύο εβδομάδες κυκλοφορεί ο

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

το θρυλικό περιοδικό των διαπλανητικών περιπέτειών! Είναι το περιοδικό των προφητικών αναγνώσμάτων, που περιγράφουν τη ζωή και τις περιπέτειες του ανθρώπου στους άλλους πλανήτες!

'Αγόρασε τον «Υπεράνθρωπο»! 'Ίσως μιὰ μέρα ταξιδέψεις κι' έσύ στους πλανήτες!

ΚΟΙΜΗΘΗΚΑ ΑΜΕΣΩΣ...
ΦΤΙΧΗ ΛΙΖΑ, ΠΟΤΕ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΑ ΝΑ
ΤΗΣ ΟΡΩΣ ΟΤΙ ΤΗΣ
ΑΞΙΖΕ... ΔΕΝ ΜΠΟ
ΡΕΣΑ ΝΑ ΕΞΕΣΦΑΝΙΣ
ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΜΑΣ...

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΪ ΑΙΣΘΑΝΟΝ-
ΤΑΝ ΠΟΛΥ ΚΑΛΥΤΕΡΑ...

ΜΟΥ ΕΚΑΝΕ
ΚΑΠΟΘ ΥΠΝΟΣ...
ΟΜΩΣ ΔΕΝ
ΔΙΑΒΑΣΑ ΤΗΝ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΟΥ
ΑΚΟΜΗ ΤΗ
ΧΘΕΣΙΝΗ... ΠΟΥ
ΕΙΝΑΙ...

ΔΕΝ ΕΦΕΡΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡΘΟΥΡ...
ΧΘΕΣ... ΕΙΜΑΙ
ΣΙΓΟΥΡΗ...

ΔΙΑΚΟΠΤΩΜΕΝ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΝΑ
ΜΕΤΑΔΩΣΟΥΜΕ ΜΙΑ ΕΙΔΗΣΗ... Ο ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗ ΠΡΙΝ ΜΙΑ ΩΡΑ
ΕΞΕ ΑΠ' ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ.

...ΤΗ; ΜΙΑ ΩΡΑ
ΠΡΙΝ; ΑΔΥΝΑΤΟΝ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.